WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

rynki towarowe

Szkoła Ekonomiczna w Sopocie Biblioteka Główna

ROK III 1952

Nr. 29 (64)

POLSKA IZBA HANDLU ZAGRANICZNEGO

1-7 SIER. 1952

Tylko do użytku służbowego

Spis rzeczy do Nr 29/64

/ważniejsze informacje/

	Str.
Rozdźwięki w sprawie Paktu Pszenicznego	1
Wiadomości z kapitalistycznego rynku zbożowego	3
Spadek importu mięsa i zwierząt rzeźnych do Niemiec zachodnich	7
Ceny trzody chlewnej w niektórych kapitalistycznych krajach europejskich	10
Zwyżka cen skór surowych w czerwcu b.r.	13
Meldunki z międzynarodowego rynku cukru	15
Rynek nasion oleistych i olejów	18
Meldunki z rynku węglowego	21
Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku	3[illegible]
Trudności na szwedzkim rynku masy papierniczej	37
B a w e ł n a	41
W e ł n a	46
J u t a	49
Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali .	57
Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaznych	60

Redakcja i administracja:

Polska Izba Handlu Zagranicznego, W-wa, ul. Hoża 35, tel. 8-98-[illegible]0.

Racjonalizatorski pomysł Działu
Badań Gospodarczych

" BAROMETR TENDENCJI NA TOWAROWYCH RYNKACH KAPITALISTYCZNYCH"

P.I.H.Z.

Okres: 15.VII. - 1.VIII.1952 r.

Artykuł	Znaczne wzmoc. rynku	Wzmocnienie rynku	Rynek nieregularny	Bez zmian	Osłab. rynku	Znaczne osłab. rynku	Uwagi
Pszenica		X					zwyżka cen pszenicy kanadyjskiej
Kukurydza			X				
Cukier					X		w dn.29.VII. kontrakt Nr 4 - 4,08 w dostawach natychmiast.
Oleje rośl.					X		z wyjątkiem oleju z orzeszków ziemnych, którego cena zwyżkowała
Kawa					X		
Bawełna		X					bawełna indyjska - tendencje słabsze, podobnie karnak
Wełna				X			w ostatnich dniach aukcji londyńskich - tendencje słabsze
Juta					X		
Kauczuk				X			
Skóry surow.		X					
Cyna					X		
Miedź		X					
Cynk							
Stal belg.				X			
Węgiel europ					X		
Frachty							

Uwaga: opracowano na podstawie notowań światowych i branżowych informacji z prasy handlowej.

Sytuacja na rynkach w skrócie

RYNEK ZBOŻOWY: w drugiej dekadzie lipca giełdy północno-amerykańskie nie wykazywały poważniejszych zmian w notowaniach pszenicy. W dostawach natychmiastowych /lipcowych/ pszenicę w Chicago notowano w tym okresie w granicach 228 1/8 - 228 3/4 ¢ za buszel przy nieznacznym obniżeniu się cen pod koniec dekady. Kanadyjska Północna Nr 1 zwyżkowała w Winnipeg z 208 na 212 3/4 ¢ za buszel. Ceny kukurydzy po przejściowej zwyżce w Chicago w połowie drugiej dekady lipca obniżyły się do poziomu notowań z 10 lipca - 179 3/4 ¢ za buszel. Konferencja Rady Międzynarodowego Paktu Pszenicznego w sprawie przedłużenia tego Paktu została odroczona do stycznia 1953 r. Ostatni argentyński zbiór pszenicy jest o 65% mniejszy niż w 1950/51 r. będąc najgorszym od 100 lat. Związek Radziecki dostarczy 100 000 ton pszenicy Włochom.

RYNEK MIĘSNY: Import mięsa i zwierząt żywych do Niemiec zachodnich obniżył się bardzo znacznie w I kwartale br. Duża podaż bydła i trzody chlewnej w Szwacarii doprowadza do zmniejszenia importu. Wielka Brytania jest obecnie w trakcie odnawiania swoich kontraktów na dostawę mięsa. Kontrakt z Urugwajem, który ma być podpisany w ostatnich dniach lipca przewiduje dostawę 88 000 ton mięsa do końca czerwca 1953 r. W rozmowach brytyjsko-argentyńskich Argentyna postawiła żądanie podwyższenia ceny mięsa. 14 sierpnia rozpoczynają się pertraktacje z Danią o dostawę bekonu do Anglii. W umowie handlowej z Nową Zelandią Anglia podwyższyła ceny masła i sera o 7,5%. Ceny za jaja w skorupach z Australii zostały zwiększone o 29%.

RYNEK CUKRU: W ostatnich dniach lipca cukier Kontrakt nr 4 na giełdzie nowojorskiej pomimo wszelkich wysiłków ze strony Kuby w dalszym ciągu zniżkował. W ciągu czwartego tygodnia lipca pozycje wrześniowe straciły od 7 do 9 punktów, październikowe od 6 do 8 punktów i były notowane odpowiednio 4,07 i 4,09 ¢ za lb. Pozycje na rok przyszły począwszy od marca zniżkowały również i znalazły się na prawie równym poziomie 3,90 - 3,92 ¢. W przeciwieństwie do tego cukier Kontrakt nr 6 zwyżkował o 8 punktów, osiągając równo 6,00 ¢ za lb.

Zgodnie z doniesieniem kół handlowych w New Yorku Kuba zakończyła produkcję cukru osiągając 8 000 000 short ton cukru surowego, czyli około 1/5 światowej produkcji. Poprzednia rekordowa produkcja miała miejsce w 1948 r. i wyniosła 6 675 000 ton.

RYNEK WĘGLA: w pierwszych 5-ciu miesiącach br. łączne wydobycie węgla Anglii, Niemiec zachodnich, Francji, Saary Belgii i Holandii wyniosło 200,5 mln.ton, czyli o 5,3 mln. ton więcej niż w tym samym okresie roku ubiegłego. Dalszy

spadek importu węgla amerykańskiego do Europy spowodował obniżenie się frachtów do $ 4 za tonę. Zapasy węgla w W.Brytanii są obecnie wyższe niż o rok wcześniej. Wg. optymistycznych przewidywań ministra paliwa wydobycie węgla w Anglii przekroczy w roku przyszłym poziom przedwojenny, a wartość eksportu węgla będzie czterokrotnie wyższa niż w r.b. Wzrost produkcji przemysłowej w Niemczech zachodnich nadal bardzo silnie wyprzedza wzrost wydobycia węgla. Zapasy węgla na zwałach w Belgii powiększyłysię na koniec czerwca do 1,5 mln.ton.

RYNEK BAWEŁNY: oficjalny szacunek obszaru uprawy bawełny w USA wykazuje jego spadek o 900 tys.akrów w stosunku do poziomu z roku ubiegłego, czyli o 3,75%. Na dzień 9 lipca zapasy bawełny w Egipcie kształtowały się na wyjątkowo wysokim dla tego okresu poziomie - 555 773 bel. Produkcja bawełny południowo-brazylijskiej wyniosła w bieżącym sezonie 950 000 bel; gatunkowo jest ona gorsza od zeszłorocznej. Wbrew przewidywaniom rząd pakistański nie obniżył w lipcu eksportowego cła na bawełnę. W połowie lipca nastąpiło przerwanie pertraktacji handlowych pakistańsko-japońskich w sprawie umowy kompensacyjnej na 200 000 bel bawełny w zamian za wyroby tekstylne. Druga dekada lipca nie przyniosła zmian na giełdzie nowojorskiej, a notowania bawełny Middling 15/16" wahały się w granicach 39,85-40,15 ¢ za lb. w dostawach natychmiastowych. W tym samym okresie Karnak good w dostawach listopadowych zniżkował w Aleksandrii z 94,75 talarów na 89,25 talarów za kantar. /23.VII./ Notowania Ashmouni good nie wykazywały większych zmian. Osłabienie tendencji na rynku brazylijskim.

RYNEK WEŁNY: zamknięcie ostatnich w tym sezonie aukcji wełnianych w Londynie w d.25 lipca przyniosło nieznaczne osłabienie tendencji w porównaniu z tendencjami panującymi w pierwszych dniach drugiej dekady miesiąca. Większość gatunków wełen nadających się do produkcji czesanki znajdowała licznych nabywców po cenach bardziej nieregularnych niż poprzednio i przy nieznacznym - 3-5% obniżce przeciętnych cen kupna. Najsilniejsze osłabienie rynku notowano w odniesieniu do crossbredów. Ogółem oferowano 12.379 bel z czego 3.024 bel wełny australijskiej, 8.744 bel nowozelandzkiej i 1111 bel południowo-afrykańskiej.

Pomimo ożywienia jakie rejestrowano na rynku argentyńskim w końcu czerwca, Argentyna posiada obecnie około 160 mln. lbs wełny niesprzedanej; za niecałe trzy miesiące rozpocznie się nowa strzyża.

RYNEK KAUCZUKU: w drugiej dekadzie lipca b.r. cena kauczuku naturalnego RSS Nr 1 w dostawach natychmiastowych podniosła się na rynku londyńskim o 1/2 d na lb do poziomu 27 d za lb. Początek trzeciej dekady przyniósł już jednak nieznaczną obniżkę. W USA zdementowano pogłoski o obniżce ceny kauczuku syntetycznego GR-S. Z dniem 16 czerwca b.r. zniesiony został w USA państwowy monopol importu lateksu naturalnego. Departament Handlu USA za-

mierza rozpocząć wydawanie licencji na eksport kauczuku butylowego, dla którego kwota wywozowa wyznaczona została na 2 540 ton a cena na 21,75 ¢ za lb.

RYNEK ŻELAZA I STALI: produkcja stali surowej w Anglii osiągnęła w czerwcu wysoki poziom 16.252 tys.ton w skali rocznej wobec 16.007 tys.ton w tym samym miesiącu r.ub. Brytyjski rząd zamierza do roku 1957 zwiększyć produkcję surówki do poziomu 15 mln.ton wobec 10,5 mln.ton rocznie produkowanych obecnie. Strajk hutników amerykańskich, który zakończył się w końcu lipca spowodował stratę około 13,5 mln. ton stali surowej i opóźnienie w dostawach rudy z Wielkich Jezior w ilości 10 mln.ton. Zachodnio niemieckie koncerny stalowe zamierzają zwiększyć produkcję stali do 16,5 mln.ton rocznie na koniec 1953 r. Eksporterzy belgijscy obniżają ceny eksportowe stali do Anglii i innych krajów niedolarowych. Japonia uzyskuje duże zamówienia na stal z Indii i Pakistanu.

RYNEK METALI NIEŻELAZNYCH: w drugiej dekadzie lipca Reuter donosił o poprawie w zaopatrzeniu rynku amerykańskiego w aluminium. W pierwszych dniach trzeciej dekady lipca notowania cyny standard cash w Londynie obniżyły się nieznacznie do poziomu Ł 965-966 za tonę angiel. Handlowe zapasy cyny w USA wzrosły bardzo silnie w II kwartale br. Rynek cynku nie wykazywał większych zmian. Nieliczne transakcje na wolnym rynku dokonywane były po Ł 105 - 115 za tonę fob Antwerpia. W ciągu maja zapasy cynku w Anglii wzrosły o 35%. Na skutek bardzo silnego popytu na miedź zagraniczną w USA, za metal chilijski z dostawą na bliskie terminy płacono po 36,50 ¢ za lb fas Nowy Jork. Waszyngtońska Konferencja Surowcowa powiększyła pulę rozdziałową miedzi na III kwartał b.r. o ca 32,5 tys.ton.

Zboża i okopowe

"Rozdźwięki w sprawie Paktu Pszenicznego /IWA/"

Pomimo powszechnie panującej opinii w krajach kapitalistycznych o konieczności przedłużenia Międzynarodowego Paktu Pszenicznego, ostatnie tygodnie przyniosły na lipcowej konferencji w Londynie dalsze rozdźwięki w tej sprawie, powodując odłożenie decydującej dyskusji do stycznia 1953 r. Projektodawcy odłożenia rozmów mają nadzieję, że sytuacja rynkowa w dziedzinie zbóż, a w szczególności pszenicy ulegnie może zmianie w najbliższym półroczu, a tendencje jakie będą się kształtowały w pierwszych tygodniach przyszłego roku ułatwią może uzyskanie kompromisu w najbardziej spornej kwestii, a mianowicie poziomu cen maksymalnych i minimalnych.

Celem ponownego przepracowania szczegółów i wyjaśnień odnośnie wszystkich problemów spornych powołano specjalny komitet t.zw. "Continuing Committee", który na styczniowe zebranie Rady IWA przygotuje nowe bardziej definitywne propozycje.

Głównym problemem do roztrzygnięcia jest pogodzenie poglądów krajów importujących i krajów eksportujących w odniesieniu do poziomu ceny pszenicy, która miałaby obowiązywać w przedłużonym Pakcie. Kraje importujące z W.Brytanią na czele uważają, że obecnie obowiązująca maksymalna cena 180 ¢ za buszel stanowić winna punkt wyjściowy dla dyskusji w sprawie przyszłego ustalonego poziomu cen. Stany Zjednoczone jako największy kapitalistyczny eksporter, chciały by przeforsować wyższy poziom cen a m. od 190 ¢ - cena minimalna do 250 ¢ za buszel - cena maksymalna. Pod koniec ostatniej sesji Rady IWA Kanada zaprojektowała poziom pośredni: 175 ¢ - 225 ¢ co uzyskało jednak jedynie aprobatę Australii /posiadającej jak wiadomo coraz mniejsze nadwyżki eksportowe pszenicy/. Należy przypomnieć w tym miejscu, że w okresie ostatniej sesji Rady cena rynkowa pszenicy na giełdzie w Chicago wynosiła w tym okresie 227-229 ¢ za buszel.

Zdaniem "The Times" stanowisko krajów eksportujących jest w pewnej mierze zrozumiałe. Przez ostatnie trzy lata ceny pszenicy utrzymywały się na znacznie wyższym poziomie niż ceny maksymalne obowiązujące w ramach dostaw pszenicy IWA ustalone w 1949 r. W praktyce więc granica ta /180 ¢ za buszel/ była ceną minimalną a nie maksymalną, a kraje eksportujące musiały subsydiować eksport pszenicy nabywanej u producentów krajowych po cenach wyższych. W konkluzji dodaje jednak w/w dziennik, że doświadczenia ubiegłych trzech lat nie powinny być właściwym wskaźnikiem dla formułowania polityki na przyszłość. W/w dziennik pisze jak następuje: "Sytuacja na rynku pszenicznym od 1949 r. daleko była od normalnej.

Szereg krajów importujących posiadało serię niepomyślnych zbiorów. Australia również znalazła się w obliczu spadku nadwyżek eksportowych. Wojna w Korei bardzo niekorzystnie wpłynęła na równowagę rynku oraz na politykę zakupów poszczególnych państw. Bardzo możliwe jest, że wobec tegorocznych obfitych zbiorów, stosunek podaży do popytu będzie bardziej zrównoważony i że w następnych pięciu latach ceny pszenicy spadną poniżej $ 2 za buszel".

Dla pogodzenia sprzecznych poglądów państw importujących i eksportujących wysunięto w Londynie rozmaite propozycje m.in. projekt cen elastycznych opartych na specjalnie opracowanym wskaźniku. Większość tych propozycji jednak natrafiałaby w praktyce na bardzo duże trudności. Prasa brytyjska przewiduje, że jeżeli osiągnięty zostanie kompromis to prawdopodobnie w oparciu o zasadę przyjętą w istniejącym Pakcie, polegającą na ustaleniu stałej maksymalnej ceny na cały okres obowiązywania Paktu - przypuszczalnie na poziomie 200 ¢ za buszel - przy równoczesnych zmianach rok rocznie cen minimalnych. Ustalenie trwałej ceny maksymalnej niewątpliwie wymagać będzie - jak pisze w/w prasa - ustępstw ze strony krajów importujących, Z drugiej jednak strony ceny pszenicy mogą również obniżyć się poniżej cen maksymalnych.

W chwili obecnej za wcześnie jest jeszcze na przewidywanie po jakiej linii zostanie osiągnięty kompromis i jaką ewentualnie przybierze formę. Wprawdzie zagadnienie cen wydaje się być obecnie problemem centralnym, istnieją również i inne zagadnienia ważne jak n.p. posiadanie przez kraje importujące dostatecznych ilości dolarów na zakup pszenicy z obszaru dolarowego.

Ogólnie biorąc w ostatnich 6-ciu miesiącach tak kształtowanie się cen pszenicy jak i sytuacji płatniczej krajów importujących uzasadniało w pełni opozycyjne stanowisko tych krajów wobec wniosków Stanów Zjednoczonych na ostatniej sesji Rady IWA w Londynie. Od początku stycznia b.r. do końca czerwca ceny pszenicy północno-amerykańskiej wykazywały systematyczne tendencje spadkowe, zakłócone jedynie dwa razy zwyżkowym ruchem cen /w niewielkiej skali/ w marcu i w maju. W rezultacie cena pszenicy w Chicago z 260 ¢ na primo stycznia tego roku obniżyła się do poziomu 226 ¢ na 30.VI /w dostawach na bliskie terminy/, czyli o 34 ¢ na buszlu - ca 13%. Pszenica kanadyjska No 1 Northern Manitoba zniżkowała w tym samym czasie odpowiednio z 243-244 ¢ za buszel na 206-207 ¢, czyli o 15,5%.

Przy dostawach w krótkim terminie kukurydza w Chicago spadła w pierwszych 6-ciu miesiącach b.r. o 13 ¢ na buszlu, owies w Winnipeg o 14 ¢ a jęczmień kanadyjski o 16 ¢ na buszlu.

Spadek cen nie dotyczył jedynie zbóż "dolarowych". Jęczmień iracki np. za który płacono w początkach lutego b.r. Ł 46 za tonę cif notowany jest na początku lipca w wysokości Ł 29 cif. W tym samym okresie australijski owies na pasze spadł z Ł 35 na Ł 26/5 za tonę cif.

Należy dodać ponadto - co słusznie zauważa Corn Trade News - że spadek cen miał miejsce w czasie gdy ogólna sytuacja

rynkowa wskazywałaby raczej na zjawisko odwrotne. Nie mówiąc już o normalnej zazwyczaj w drugim kwartale tendencji zwyżkowej cen zbóż z przyczyn sezonowych, należy zaznaczyć, iż zniżka cen nastąpiła po pierwsze po zakończeniu najsłabszych w bieżącym stuleciu zbiorów w Argentynie, które nie dały żadnych nadwyżek eksportowych pszenicy, a nawet zmusiły ten kraj do przewidywania ewentualnego jej importu w drugim półroczu r.b.; po drugie po bardzo słabych zbiorach pszenicy w Australii, która zebrała w tym roku jedynie 161 mln.buszli co spowodowało konieczność zmniejszenia kwoty eksportowej pszenicy australijskiej w ramach Międzynarodowego Paktu Pszenicznego. Ogólnie biorąc klęski atmosferyczne i inne, które nawiedziły półkulę południową spowodowały utratę około 5,5 mln.ton pszenicy i zbóż pastewnych dla rynku światowego.

W związku z powyższym zrozumiałą jest rzeczą, że popyt na ziarno północno-amerykańskie musiał być większy niż normalnie pomimo trudności płatniczych u większości importerów. I tak było w rzeczywistości. Stany Zjednoczone i Kanada eksportowały w tym okresie nieoczekiwanie duże ilości pszenicy. Zapasy jej na 1-go sierpnia szacowane są w Stanach Zjednoczonych na zaledwie 250 mln.buszli wobec 395 mln.w 1951 i 417 mln. w 1950. Przypuszczalny zapas 270 mln.buszli pszenicy kanadyjskiej nie jest również duży jeśli się weźmie pod uwagę okoliczność, że ostatnie dwa kolejne zbiory były bardzo wysokie. Pomimo tego dużego zapotrzebowania na ziarno amerykańskie ceny nie tylko nie utrzymały się na poziomie z pierwszych tygodni b.r. ale wyraźnie zniżkowały jak wspomniano powyżej. Gdzie tkwi przyczyna tego stanu rzeczy? Kapitalistyczna prasa branżowa nie potrafi dać wyraźnego i słusznego uzasadnienia tego zjawiska. Naszym zdaniem jedną z istotnych przyczyn tego stopniowego osłabienia rynku zbożowego jest z jednej strony dążenie krajów importujących do zmniejszenia importu zbóż przez powiększenie własnej ich produkcji w 1952/53; z drugiej zaś strony istnienie potencjalnych możliwości bardzo poważnego eksportu zboża radzieckiego, oraz ogólna zniżkowa tendencja cen surowców. Słuszna wydaje się również uwaga francuskich kół zbożowych, że obawa pogorszenia się sytuacji płatniczej importerów pszenicy dolarowej w nadchodzącym sezonie zbożowym i powściągliwość w udzielaniu kredytów dolarowych przez USA, /co zapowiada również partia republikańska/ hamowała ostatnio u eksporterów amerykańskich decyzje podniesienia cen ziarna, podobnie jak wiadomości o wyjątkowo dobrych zbiorach pszenicy w szeregu krajach Europy Kapitalistycznej.

/wedle: Times'a, Financial Times'a Corn Trade News i Marchés Coloniaux/

Wiadomości z kapitalistycznego rynku zbożowego

A r g e n t y n a. Według komunikatu rządowego z drugiej połowy lipca warunki atmosferyczne są pomyślne dla wzeszłej pszenicy, owsa i jęczmienia zasianego na większym obszarze niż w sezonie poprzednim. Równocześnie ten sam komunikat podał ostatnie szacunki zbiorów w sezonie 1951/52 w porównaniu z produkcją o rok wcześniej co ilustruje zestawienie poniższe:

	produkcja w 1950/51	szacunek w 1951/52	spadek w %
		/w 1000 ton/	
pszenica	5 796	2 050	- 65
owies	733	442	- 43
jęczmień	762	349	- 54
żyto	631	87	- 86
siemie lniane	559	302	- 46

Na skutek wyjątkowo niskich zbiorów zbóż chlebowych rząd argentyński przydzielił na import pszenicy amerykańskiej od 20 do 30 mln.dolarów.

S t a n y Z j e d n o c z o n e. Lipcowy szacunek zbioru zbóż dokonany przez agencję rządową jest w wypadku pszenicy jarej o 65 mln. mniejszy niż szacunek czerwcowy. Obniżenie szacunku spowodowane zostało przewidywanym spadkiem wydajności w związku z plagą rdzy i nadmiernymi deszczami w okresie przedżniwnym.

Porównanie szacunku lipcowego ze zbiorami z dwóch ostatnich lat podaje tabela poniższa /mln.buszki/:

	1950	1951	1.VII. 1952
pszenica ozima	740,7	645,5	1.048,0
pszenica jara	278.7	342.0	201.0
ogółem pszenica	1.019,4	987,5	1.249,0
kukurydza	3.057,8	2.941,4	3.365,0
owies	1.410,5	1.316,4	1.353,0
jęczmień	303,5	254,7	208,0
żyto	21,5	21,4	15,6

W tygodniu kończącym się 22 lipca b.r. giełda zbożowa w Chicago nie wykazała zmian cen pszenicy kształtujących się w dostawach lipcowych na poziomie 228 1/8 ¢ za buszel a w dostawach na wrzesień - 232 1/2 ¢. W odniesieniu do kukurydzy nastąpił jednak niewielki spadek ceny ca 2 ¢ na buszlu do poziomu 179 3/4 ¢ za buszel w dostawach lipcowych.

Zbiory pszenicy ozimej zostały już ukończone we wszystkich południowych i środkowych stanach. W wielu wypadkach farmerzy posiadają poważne trudności z przewiezieniem i zmagazynowaniem większej ilości zebranej pszenicy niż przewidywano.

K a n a d a. Donoszą z Kanady, że warunki atmosferyczne w pasie prerii są pomyślne lecz do pełnego dojrzenia ziarna niezbędny będzie większy opad. Ogólnie biorąc stan upraw jest znacznie lepszy niż w r.ub., który był rokiem bardzo wysokich zbiorów. Spodziewana wydajność będzie w r.b. znacznie lepsza niż w roku ubiegłym z wyjątkiem Manitoba i Ontario. Początek żniw przypadnie na koniec pierwszego tygodnia sierpnia.

W tygodniu kończącym się 22 lipca pszenica kanadyjska nr 1 północna zwyżkowała w cenie z 210 1/8 ¢ na 212 3/4 ¢ za

buszel.

N i e m c y z a c h o d n i e. Według szacunków z końca lipca tegoroczne zbiory głównych zbóż i ziemniaków przedstawiają się następująco /w mln.ton metrycznych/:

	1951	1952
pszenica	2,95	3,20
żyto	3,03	2,90
jęczmień zimowy ..	0,42	0,46
jęczmień jary	1,26	1,22
owies	2,83	2,60
ziemniaki	24,10	26,50

F r a n c j a. Burze i sztormy na północy kraju i w jego dzielnicach środkowych opóźniły żniwa, lecz nie uszkodziły w poważniejszej mierze zbiorów. Niektóre koła handlowe oceniają zbiór pszenicy na 8 - 8,5 mln.ton wobec 7 mln.ton w roku ubiegłym. Pewne szacunki są jeszcze bardziej optymistyczne, przewidując zbiór w wysokości 9 mln.ton. Bardzo pomyślnie przedstawia się również zbiór jęczmienia, który będzie w r.b. doskonałej jakości. W przeciwieństwie do tego owsy są na ogół słabsze i przewidywana wydajność jest mniejsza od zeszłorocznej.

W ł o c h y. Ostatni oficjalny szacunek tegorocznego zbioru pszenicy jest o 5% wyższy niż rzeczywisty zbiór w r.ub. Stan ziarna jest ponoć doskonały. W dniu 16 lipca Corn Trade News zamieściły wiadomość o oświadczeniu włoskiego Ministra Handlu Zagranicznego o zakończeniu rokowań handlowych ze Związkiem Radzieckim na dostawę 100 000 ton radzieckiej pszenicy po "cenie przekraczającej światowy poziom cen o ca 12%".

M a r o k k o. Praktycznie żniwa już zostały ukończone z następującymi rezultatami: pszenica - 850 000 ton w tym 500 000 ton miękka /w roku ubiegłym odpowiednio: 830 000 ton i 300 000 ton/, jęczmień - 1 200 000 ton wobec 1 600 000 tob w r.ub.

/według Corn Trade News,
Public Ledger 16-19.VII/

Włoski ryż dla Japonii i Indii

Jak podaje The Public Ledger z 2[illegible].VII. rząd włoski zezwolił na wysyłkę dalszych ładunków ryżu krajowego do Japonii i Indii. Ceny eksportowe ryżu włoskiego są następujące: Arborio - $ 25-30 za 100 kg fob; Violone - $ 22-23 i Maratelli $ 18-20.

/Public Ledger z dn.22.VII.b.r./

Obroty ryżem w 1952 roku

Według obliczeń amerykańskich światowa nadwyżka eksportowa ryżu oceniona została w 1952 r. na 108 mln.cwt. /w przeliczeniu na ryż łuskany/. Jest to ilość nieznacznie wyższa od

światowego eksportu tego zboża w 1951 r. wynoszącego 106,5 mln.cwt. lecz stanowi jedynie połowę eksportu światowego z lat 1936-40. Stany Zjednoczone wywiozą przypuszczalnie w r.b. 15 mln.cwt. ryżu, czyli o 32% więcej niż w 1948 r., który był pod tym względem rokiem rekordowym. Zapotrzebowanie importowe rynku światowego w 1952 r. według oceny amerykańskiego Office of Foreign Agricultural Relations będzie o 10% wyższe niż w roku ubiegłym, przekraczając tym samym nadwyżkę eksportową. Główny wzrost zapotrzebowania wykazują następujące kraje: Japonia, Cejlon, Malaje i Indonezja.

/wg.Public Ledger z 21.VII.1952/

Zwierzęta i artykuły pochodzenia zwierzęcego

Spadek importu mięsa i zwierząt rzeźnych do Niemiec zachodnich w I kwartale 1952 r.

W pierwszym kwartale br. Niemcy zachodnie importowały znacznie mniej zwierząt żywych i mięsa niż w tym samym kwartale poprzedniego roku. Przywóz trzody chlewnej ustał zupełnie. Bydło importowały Niemcy zachodnie prawie wyłącznie z Danii. Import jego wynosił jednak niewiele ponad połowę ilości zakupionej w poprzednim roku. Zagraniczne dostawy mięsa wołowego i wieprzowego obniżyły się do stosunkowo nieznacznych ilości. Poniższa tabela przedstawia import zwierząt żywych i mięsa w pierwszym kwartale br. w porównaniu z poprzednimi latami.

	styczeń - marzec 1938	styczeń - marzec 1951	styczeń - marzec 1952
		w sztukach	
Bydło rogate			
Dania	29.925	77.276	47.817
Irlandia	4.169	960	307
Austria	1.908	256	54
Węgry	5.296	3.098	-
Inne	4.360	155	51
Razem	45.658	81.745	48.229
Trzoda chlewna			
Węgry	9.156	35.434	-
Francja	-	3.473	-
Inne	134.910	32.996	-
Razem	144.066	71.903	-
		w tonach	
Wołowina			
Urugwaj	1.395	898	264
Dania	210	6	28
Argentyna	12.918	1.329	12
Inne	442	192	1
Razem	14.965	2.425	305

Wieprzowina

Stany Zjednoczone	-	1.832	2.039
Francja	-	3.522	955
Holandia	32	2.461	646
Belgia	125	841	64
Dania	1.992	11.955	5
Inne	9.922	1.878	1
R a z e m	12.071	22.071	3.710

/Wg. Intelligence Bulletin czerwiec/

Szwajcaria obniża import bydła rzeźnego.

Według spisu zwierząt gospodarskich, przeprowadzonego w kwietniu przez szwajcarskie biuro statystyczne, pogłowie bydła i trzody chlewnej w Szwajcarii znacznie wzrosło. Przewiduje się, że szwajcarski przemysł mięsny i mleczarski będzie miał trudności ze sprzedażą swoich produktów przy końcu roku. Producenci mięsa wystąpili z wnioskiem o wprowadzenie zakazu importu bydła rzeźnego, ponieważ w jesieni spodziewane są wielkie dostawy mięsa na rynek krajowy. Już obecnie podaż jest o wiele większa niż w ubiegłym roku, a import bardzo obniżony. W pierwszych czterech miesiącach roku wynosił on 6.249 sztuk w porównaniu z 14.479 sztuk w odpowiednim okresie 1951. Również podaż trzody chlewnej jest bardzo duża i oczekuje się, że utrzyma się na tym samym poziomie w dalszych miesiącach roku.

/Wg. Meat Trades Journal 26 czerwiec i 3 lipiec/

Pertraktacje o dostawy mięsa z Urugwaju do Anglii

Według The Financial Times z dnia 21 lipca, w Montevideo została podpisana nowa umowa handlowa na dostawę 88.000 ton mięsa dla Anglii do końca czerwca 1953 roku. W poprzednim roku Urugwaj miał dostarczyć jedynie 23.000 ton. Ceny mięsa miały być ustalone ostatecznie po podpisaniu przez Anglię układu z Argentyną. Urugwaj zobowiązał się jednak do dostarczenia Wielkiej Brytanii 3.000 ton mięsa przed definitywnym uzgodnieniem cen. Przedstawiciel ambasady Urugwaju w Londynie zaprzeczył tej wiadomości, oświadczając, że nie ma jeszcze oficjalnego komunikatu o zawarciu umowy.

/Wg. The Financial Times 21 i 22 lipca/

Anglo-duńskie rozmowy w sprawie dostawy bekonu

Według Ministry of Food 14 sierpnia rozpoczną się w Londynie brytyjsko-duńskie pertraktacje o odnowienie kontraktu na dostawę bekonu.

Według obecnego 4-letniego kontraktu wygasającego 30 września Dania ma dostarczać Wielkiej Brytanii 90% całego swego eksportu. Kontrakt przewiduje coroczną rewizję cen w granicach nie przekraczających 7,5%.

Duńskie dostawy bekonu stanowią około 2/3 brytyjskiego importu. W ubiegłym roku osiągnęły one 154.000 ton w porównaniu ze średnią przedwojenną wynoszącą 181.000 ton. W kołach duńskich panuje przekonanie, że o ile Dania uzyska korzystne ceny i będzie mogła utrzymać wysoki poziom produkcji, zwiększenie dostaw do Anglii nie będzie trudne.

/Wg. The Financial Times 23.VII.52 /

Brytyjsko-argentyńskie rokowania w sprawie dostaw mięsa

Dnia 18 lipca rozpoczęły się w Buenos Aires brytyjsko-argentyńskie rokowania handlowe, dotyczące dostaw mięsa. Argentyna zażądała podwyższenia ceny mięsa, utrzymując, że cena 146 Ł za tonę wołowiny nie pokrywa kosztów produkcji. Anglia wystąpiła o podwyższenie jakości eksportowanego przez Argentynę mięsa i zapewnienie większej regularności dostaw. Podwyższenie jakości mięsa odnosi się przede wszystkim do zwiększenia ilości wołowiny w transportach argentyńskich. W kołach brytyjskich przypuszcza się, że Anglii uda się w bieżącym roku zawrzeć korzystniejszą umowę niż w ubiegłym roku, ponieważ Argentyna wyczerpała swoje zasoby funtów szterlingów, potrzebnych jej na zakup ropy szterlingowej, a Wielka Brytania jest obecnie mniej zależna od argentyńskich dostaw mięsa niż przed rokiem. Przypuszcza się również, że Argentyna, dysponująca rezerwami mięsnymi w ilości przeszło 0.000 ton, będzie chciała kontynuować dostawy mięsa do Wielkiej Brytanii w jak najkrótszym terminie.

Obecnie po dostarczeniu przewidzianych zeszłorocznym układem 200.000 ton mięsa, Argentyna przerwała dostawy.

/Wg. The Financial Times 19, 21 i 22 lipca 1952 r./

Eksport mięsa nowozelandzkiego do Wielkiej Brytanii

Brytyjskie Ministerstwo Wyżywienia liczy na tegoroczny import 380.000 ton mięsa z Nowej Zelandii. Rząd dominialny ustanowił limit 400.000 ton rocznie w porównaniu z przeciętną 315.000 ton rocznie w latach 1946/47 i ilością 260.000 ton w latach przedwojennych.

/ANA Nr. 56/

Podwyższenie brytyjskiej racji mięsa

Od 20 lipca brytyjska racja mięsa została podwyższona o 2 d do wysokości 1 s 9 d. Zwiększenie to było możliwe częściowo przez wzrost produkcji krajowej, a częściowo przez

zwiększenie dostaw z Nowej Zelandii które wyrównały z nadwyżką braki spowodowane przez spadek transportów z Australii.

/Wg. The Financial Times 10 lipca 1952/

Ce y trzody chlewnej w niektórych kapitalistycznych krajach europejskich.

Ceny trzody chlewnej w roku 1951 utrzymywały się na ogół na wysokim poziomie. Nie utrzymał się on jednak w bieżącym roku, ponieważ podaż trzody chlewnej była bardzo duża, a rynki zbytu na mięso wieprzowe i szynki w puszkach skurczyły się. Niektóre jednak państwa zdołały dzięki kontroli cen utrzymać h poziom.

W Belgii wystąpił w marcu ostry spadek cen. Srednia cena I kwartału br. wynosząca 28.44 fr. za kg. była o 5% niższa od średniej z I kwartału 1951. W końcu kwietnia i maju ceny lekko zwyżkowały na skutek sprzedaży 400 ton wieprzowiny /równe około 5.000 sztuk świń/ do Francji i podpisaniu umowy na dostawę 10.000 sztuk bitych świń do Austrii. Spadek cen trzody chlewnej na skutek zbyt dużej podaży zano towano również w br. we Francji. We Włoszech w okresie styczeń - luty br. ceny były o 13% niższe niż przed rokiem, ponieważ spadło zapotrzebowanie przetwórni. Przypuszczalnie spadek ten utrzymał się w następnych miesiącach. W Danii ceny świń bekonowych utrzymują się niezmiennie na poziomie - 450 ore za kg. W roku 1951 wynosiły 412 ore. W Holandii cena gwarantowana za świnie bekonowe bite /nie licząc premii za jakość/ została 18 lutego 1952 podniesiona do 2,54 fl. za kg. W Irlandii ceny trzody chlewnej wzrosły gwałtownie przy końcu ubiegłego roku i utrzymały się na tym samym poziomie w styczniu i lutym br. Srednia cena trzody chlewnej w tych dwóch miesiącach była o 17% wyższa niż w tym samym okresie ub.r. W Wielkiej Brytanii w pierwszych czterech miesiącach br. utrzymane były na tym samym poziomie co przy końcu ubiegłego roku. Po dorocznym przeglądzie cen artykułów rolnych zostały one podwyższone. Poniższa tabela podaje ceny trzody chlewnej w niektórych krajach.

	średnia 1950	średnia 1951	omawiany okres 1951	omawiany okres 1952
	lingach za score f/			
Irlandia a/	34 s 8 d	43 s 11 d	41 s 0 d c/	46s 2d c/
Dania	36 8	39 9	38 8 d/	42 3 d/
Włochy	50 4	58 6	59 9 c/	1 1 c/
Belgia	36 5	49 7	51 7 c/	49 2 c/
Szwecja	31 8	38 4	33 8 e/	43 7 e/
Niemcy zachodn. b/	51 6	54 7	57 3 c/	52 7 c/

a/ świnie bekonowe
b/ Frankfurt
c/ styczeń - marzec
d/ styczeń - kwiecień
e/ styczeń - luty
f/ score = 9,1 - 9,5 kg

/Wg. Intelligence Bulletin czerwiec /

Import i eksport jelit z Niemiec zachodnich.

IMPORT	styczeń - kwiecień 1952 r. w tonach	w tysiącach marek
Holandia	1.347	5.308
Dania	654	2.753
Wielka Brytania	637	2.380
Belgia	411	1.326
Szwecja	408	1.103
Francja	378	1.884
Stany Zjednoczone	210	1.435
Chile	205	998
Włochy	109	589
Brazylia	96	353
Norwegia	93	423
Szwajcaria	84	1.547
Węgry	58	405
Turcja	49	1.022
Chiny Ludowe	45	1.041
Australia	36	972
Iran	35	1.709
Indie	27	333
Czechosłowacja	24	236
Irlandia	23	61
Marokko Franc.	22	270
Austria	15	101
Nowa Zelandia	13	236
Japonia	10	122
Grecja	9	105
Jugosławia	8	52
Islandia	7	29
Ogółem import	5.065	28.309
EKSPORT		
Włochy	327	298
Węgry	147	180
Francja	86	164
Szwajcaria	47	71
Holandia	19	37
Dania	2	29
Ogółem eksport	699	918

/ Wg. Reutera/

Rozmowy duńsko-angielskie w sprawie kontraktu na dostawę jaj.

W Kopenhadze rozpoczną się 7 sierpnia duńsko-angielskie pertraktacje o zawarcie nowego kontraktu na dostawę jaj. Kontrakt bieżący wygasa 30 września br.

/Wg. The Financial Times 24.VII.52 r./

Umowa Nowej Zelandii z Wielką Brytanią w sprawie dostawy sera i masła

Pomiędzy Wielką Brytanią i Nową Zelandią została podpisana umowa handlowa na dostawę masła i sera. Umowa ta wchodzi w życie w sierpniu i będzie ważna przez rok. Nowa Zelandia zobowiązała się do dostawy do Anglii 87,5% swoich eksportowych nadwyżek masła i 90% nadwyżek sera. Wielka Brytania będzie płaciła za te produkty o 7,5% więcej niż w bieżącym roku. Umowa ta w porównaniu z umową zeszłoroczną dość znacznie podnosi wysokość eksportu z Nowej Zelandii. Faktycznie jednak dostawy do Wielkiej Brytanii stanowiły nieco powyżej 85% nadwyżek nowozelandzkich sera i masła, jak przewidywała zeszłoroczna umowa, ponieważ pozostałe 15% nie zostało w całości sprzedane na inne rynki i częściowo zostało dostarczone do Anglii.

W ciągu 11 miesięcy bieżącego sezonu /do 30 czerwca/ producenci nowozelandzcy dostarczyli na eksport o 5.408 ton masła więcej niż w poprzednim sezonie, a sera o 13.244 ton mniej niż w ciągu 11 miesięcy sezonu 1950/51.

/Wg. The Public Ledger 22 lipca 1952/

Brytyjsko-australi ska umowa na dostawę jaj.

W ramach długoterminowego kontraktu australi ko-brytyjskiego na dostawę jaj, została zawarta ostatnia roczna umowa co do cen. W sezonie lipiec 1952 - czerwiec 1953 ceny ja w skorupkach zostały podwyższone o 29%, jaj mrożonych o 24%. Jaja w proszku nie są objęte kontraktem. Australia dostarcza do Anglii w ramach tego kontraktu 92,5% swoich nadwyżek jaj i przetworów z jaj.

/Wg. Intelligence Bulletin lipiec 52/

Zmniejszenie racji masła w Anglii

Od 10 sierpnia brytyjska racja masła zostaje obniżona z 3 oz do 2 oz tygodniowo, natomiast racja margaryny zostaje podniesiona z 4 oz do 5 oz. Bezpośrednią przyczyną obniżenia racji był spadek dostaw masła z Australii spowodowany suszą. Na ogół na kapitalistycznym rynku masła daje się odczuwać coraz większy brak tego produktu ponieważ sprzedaż mleka w płynie jest bardziej korzystna dla rolnika niż sprzedaż masła. Wielka Brytania napotyka więc na coraz większe trudności w zakupie tego artykułu.

/Wg. The Financial Times 16 lipiec 52/

Zwyżka cen skór surowych w czerwcu br.

Zwyżkowe tendencje cen na kapitalistycznym rynku skór surowych na przestrzeni całego prawie czerwca br. doprowadziło w rezultacie do ogólnego wzrostu cen tego surowca na wszystkich głównych rynkach eksportowych. Srednie ceny miesięczne z maja i czerwca obliczone przez periodyk branżowy Leather World ilustruje zestawienie poniższe:

	średnie ceny miesięczne maj	czerwiec	wzrost w %%
Skóry ciężkie:			
Chicago wołowe krajowe w ¢ za lb:	13,5	14,3	+ 5,9
		w d za lb	
Suche N.Nigerian 12 lb i więcej	22,5	25,25	+ 12,0
Manchester I cear ox 70/79	17 7/8	23 3/8	+ 31,5
B.A. Frigorifico ciężkie wołowe ceny w.rynkowe	17,25	19,75	+ 14,3
skóry lekkie:			
Chicago: lekkie krowy krajowe w ¢/lb:	17,0	18,0	+ 5,9
Suche Mombasa 8/12 lbs	27,5	32,5	+ 18,0
Manchester I clear ox 50/59 lbs. ...	16 5/8	19 3/4	+ 18,5
B.A.Frigorifico extremes w.rynkowe	18,75	20,5	+ 9,0
Wsch.Indyjskie garbowane Kipsy:			
Prime Bangalores średn.8/8,5 lbs	39,5	42,5	+ 7,3
Pure Coast/Coconadas/ 7/ ,5 lbs.	38,25	42,5	+ 11,0

Niezależnie od wzrostu cen skór surowych na rynkach wymienionych w zestawieniu podniosły się również w cenie skóry afrykańskie i nowozelandzkie od 5 do 20%.

W tygodniu kończącym się 22 lipca br. zanotowano dalsze wzmocnienie tendencji na rynku amerykańskim i ciężkie wołowe krajowe w Chicago zwyżkowały w tym okresie z 14,5 - 15 na 16 ¢ za lb.

/Wedle notowań PAP'u i Leather World/

Przetwory spożywcze, art. kolonialne, owoce i warzywa

Meldunki z międzynarodowego rynku cukru

W ostatnim swoim przeglądzie światowego rynku cukru firma C.Czarnikow wyraziła pogląd, że Kuba nie szczędzi wysiłków, aby utrzymać ceny na obecnym poziomie, wycofując z jednej strony z rynku coraz większe ilości cukru - początkowo tylko 1.200.000 ton, a ostatnio już 1.750.000 l.ton, która to ilość ma być rozsprzedana w okresie 5 lat - z drugiej zaś komitet sprzedaży stosuje politykę sztywnych cen, wyższych od cen wolno rynkowych. Powodzenie tych wysiłków zależy jednak w pierwszym rzędzie od ilości cukru konkurencyjnego przede wszystkim niedolarowego. Rozmiary tej konkurencji będą bardziej znane za kilka tygodni.

Obliczając całkowitą produkcję cukru na Kubie w bieżącym sezonie na 7.000.000 ton i przyjmując, że Stany Zjednoczone zakupią w całości rezerwowe kwoty oraz uwzględniając krajową konsumcję firma C.Czarnikow oszacowała, że z ilości cukru dostępnego dla krajów poza USA - 4.150.000 ton po odjęciu 1.750.000 ton cukru odłożonego pozostanie jeszcze do sprzedania 2.400.000 ton. Zmniejszając tę ilość o sprzedane już 1.645.000 ton, pozostaje około 750.000 ton cukru przeznaczonego na pokrycie światowych potrzeb do końca bieżącego roku kalendarzowego, z czego przynajmniej połowę przeznacza się na wolny rynek.

W związku z powyższym firma C.Czarnikow oświadczyła, że nie widzi możliwości sprzedania więcej niż 350.000 ton.

Przyjmując produkcję Kuby w 1953 roku na 5.000.000 ton dodając do tego remanent z roku poprzedniego w wysokości 400.000 ton jak również pierwszą partię zwolnionego cukru z ilości odłożonych, ogólna nadwyżka eksportowa Kuby wyniesie w roku 1953 około 5.450.000 ton. Wszystkie powyższe obliczenia dokonała firma C.Czarnikow, zakładając normalne przeciętne zapotrzebowanie.

Przy tak niezachęcającej perspektywie statystycznej rynek cukru miał w czerwcu br. tendencję spadkową, chociaż Komitet Sprzedaży zdołał sprzedać 187.000 ton cukru po 4,25 ¢. Już jednak w kilka dni później cukier "spot" w New Yorku spadł do 4,05 ¢ za lb fas. Fakt, że komitet sprzedaży nie zamierzał obniżyć ceny poniżej 4,25 ¢ wzmocnił sztucznie i pozornie na pewien czas rynek, ale praktycznie wszystkie transakcje dokonywane poza komitetem w omawianym miesiącu były po cenie niższej niż 4,25 ¢. Ze sprzedanej przez Komitet ilości 187.000 ton tylko 43.000 ton trafiło do ostatecznych odbiorców, a mianowicie 15.000 ton do Wenezueli i 28.500 ton do Japonii ponadto 36.000 ton zakupiły rafinerie kubańskie, a reszta poszła na rachunek firm amerykańskich. Casablanca zakupiła w drodze przetargu 26.000 ton cukru surowego po cenie wahającej się w gra-

nicach 4,15 - 4,25 ¢ oraz 2.000 ton cukru rafinowanego po cenie 5,25 ¢ fas. Japonia zakupiła od komitetu kubańskiego kilka tysięcy ton cukru z dostawą na lipiec po cenie 4,18 ¢, a następnie ładunek z dostawą na sierpień - wrzesień po 4,20 ¢ za lb fas. W końcu maja Japonia zakupiła 10.000 ton cukru peruwiańskiego z dostawą na lipiec po 4,22 ¢ fob. Peru sprzedał do Urugwaju 8.000 ton cukru surowego po 4,15 ¢ za lb fob. Na początku czerwca El Salwador zakupił 2.500 ton kubańskiego cukru rafinowanego po 5,25 ¢ za lb fas, podczas gdy wojska amerykańskie w Grecji zapotrzebowały 19.000 ton kubańskiej rafinady z dostawą na lipiec po 5,24 ¢ - 5,237 ¢ za lb.

Nowe szacunki obszaru uprawy buraka cukrowego w Europie.

Ostatnie szacunki firmy F.O Licht wykazały pewne zmiany w ocenie obszaru buraka cukrowego w Europie, w stosunku do pierwotnych szacunków. Według ostatniej oceny areał wzięty pod uprawę buraka cukrowego w Europie zachodniej wyniósł 1.494.670 ha, wobec pierwotnie szacowanych 1.492 tys ha i 1.404.360 ha w roku poprzednim. W Niemczech zachodnich podniesiono szacunek o 3.341 ha, natomiast w Austrii zmniejszono o 1.180 ha. Areał dla całej Europy /bez Z.S.R.R./ obliczono na 2.309.670 ha wobec 2.417.898 ha w roku poprzednim. Ogólnie zdaniem w/w firmy zbiory buraka cukrowego w Europie zapowiadają się bardzo dobrze, o ile nie nastąpi pogorszenie warunków atmosferycznych w okresie letnim.

Nowe kwoty kubańskiej melasy

Przed końcem czerwca Kubański Instytut Stabilizacyjny ogłosił nowe kwoty eksportowe melasy, które łącznie wyniosły 7 milionów hiszp. l.ton. Rozdział ich przedstawia się następująco:

U.S.A. wolne kwoty	1.898.337
U.S.A. rezerwowe	710.143
wolne kwoty dla innych krajów	1.826.090
kwota specjalna	2.277.926
konsumcja krajowa	287.504

W Londynie z końcem czerwca zakończyła obrady Międzynarodowa Rada Cukrowa, która w sprawozdaniu o międzynarodowej sytuacji podała, że w roku gospodarczym kończącym się 31 sierpnia 1952 r. podaż na wolny rynek osiągnęła 7.335.000 ton, podczas gdy popyt zaledwie 4.950.000 ton metr. W związku z zawarciem nowej Międzynarodowej Umowy posiedzenie Specjalnego Komitetu Rady ma się zebrać we wrześniu.

W tygodniu kończącym się 26 lipca br. obroty cukrem Kotrakt nr 4 na giełdzie nowojorskiej ponownie spadły. Pozycje wrześniowe straciły 5 punktów, osiągając 4,13 ¢ za lb, a pozycje październikowe tylko 3 punkty i były notowane po 4,15 ¢. Notowania pozycji styczniowych wahały się nieregularnie od 4,08 do 4,20 ¢, a ostatnio osiągnęły 4,14 ¢. Dostawy na marzec, maj i późniejsze straciły 10 punktów i notowano je po równo

3,95 ¢. Cukier kontrakt nr 6 stracił na początku omawianego tygodnia 10 punktów, ale na skutek dużego ożywienia obrotów odzyskał 6 punktów.

Zgodnie z doniesieniem kół handlowych New Yorku Kuba zakończyła produkcję osiągając 8.000.000 short ton cukru surowego, czyli około 1/5 światowej produkcji cukru. Poprzednia rekordowa produkcja miała miejsce w 1948 roku i wyniosła 6.675.000 ton.

/Public Ledger/

K a k a o

Jak podała Bahia Cocoa Trade Commission tegoroczny zbiór kakao "temporao" będzie najmniejszy w historii. W kołach handlowych istnieją obawy, że zaraza gnicia strąków, która zniszczyła zbiór "temporao" i niszczy w dalszym ciągu plantacje na Złotym Wybrzeżu, odbije się poważnie na zbiorze głównym kakao, który kilka tygodni temu zapowiadał się znacznie lepiej. Przypuszcza się jednak, że do września uda się przeprowadzić pomyślnie główny zbiór. Już obecnie jest pewne, że zbiór "temporao" nie osiągnie więcej niż 240 - 250 tys worków, z czego już 170.000 worków zostało sprzedane na różne rynki zagraniczne jak również i na rynek krajowy. Od początku sezonu do czerwca br. Bahia sprzedała:

do U.S.A.	171.900	worków
" Holandii	54.058	"
" Włoch	21.484	"
" Niemiec zachodnich	13.933	"
" Argentyny	7.308	"
" Anglii	6.580	"
" Francji	5.619	"
" Szwecji	4.045	"
" Kanady	3.000	"
" Japonii	2.381	"
" Urugwaju	1.800	"
" Danii	1.353	"
" Austrii	996	"
" Belgii	450	"
" Norwegii	416	"
O g ó ł e m	295.325	"

Ponadto na rynek krajowy sprzedano w tym okresie 4.155 worków, 7.000 worków zakupił lokalny przemysł, ogółem sprzedano 306.470 worków.

/Public Ledger/

K a w a

Koła handlowe w Amsterdamie i Rotterdamie ogłosiły po raz pierwszy po wojnie szacunki światowej produkcji kawy. W/g. tego źródła światowy zbiór kawy w 1951/52 roku osiągnął 30,57 mln. worków. Produkcja kawy w Brazylii - największego producenta - wyniosła 14,8 mln worków, a w Kolumbii - 5,6 mln worków.

Salwador, Brytyjska Afryka Wschodnia i kolonie francuskie wyprodukowały każde od 1 do 1,3 mln worków. Zbiór kawy w Indonezji oszacowany został na 250.000 worków.

Import kawy do U.S.A. w tys. ton

	1951 styczeń -	1952 marzec
Ogółem	400,9	337,7
w tym:		
Brazylia	203,2	170,3
Kolumbia	66,7	72,6
Salwador	40,6	27,4
Guatemala	18,5	22,0
Meksyk	23,2	19,2
Rep.Dominika	5,5	8,8
Costa Rica	6,2	7,3
Wenezuela	5,5	7,0
Haiti	5,6	6,0

Zródło: ANA 16.VII.52 r.

W trzeciej dekadzie lipca na terminowym rynku kawy w New Yorku obroty kawą były niewielkie i ceny ulegały ciągłym wahaniom zwłaszcza w odniesieniu do kawy brazylijskiej. Kawa kolumbijska "spot" notowana była w transakcjach po 56 1/2 ¢ za lb podczas gdy dostawy terminowe wahały się w granicach 56 3/4 - 57 ¢.

Kawa Santos fours notowana była po wyżej 52 ¢ fob Santos. Jak podają z New Yorku mocniejsza tendencja cen w końcu omawianego tygodnia wywołana była zwiększonym zapotrzebowaniem palarni kawy. Według wiadomości z tego samego źródła w Kolumbii oczekuje się wcześniejszych i dobrych zbiorów kawy. miesiącu maju zakontraktowano już z nowych zbiorów 357.614 worków po 60 kg za $ 27,1 miliona. Ilości kawy przeznaczone na eksport w roku kalendarzowym 1952 oszacowano na 5,2 miliony worków.

/ANA, Public Ledger/

Rynek nasion oleistych i olejów

Na rynku nasion oleistych i olejów w drugiej dekadzie lipca zanotowano na kilku odcinkach wyraźne osłabienie popytu i w wielu przypadkach odsprzedawcy zmuszeni byli sprzedawać poniżej ceny nabycia. Niepomyślny /niekorzystny/ bilans handlowy w większości krajów powoduje w dalszym ciągu ograniczanie obrotów międzynarodowych. W omawianym okresie czasu jedynie siemie lniane wykazywało jedynie mocną tendencję, chociaż już słabsze niż w poprzednich 2 tygodniach. Duże zainteresowanie, szczególnie w Antwerpii budziło siemie lniane kanadyjskie, które sprzedawano z dostawą na lipiec po $ 179 cif, wobec $ 181 na początku lipca. Dość mocny był również rynek ziarna rycynusowego, chociaż zapotrzebowanie na ten artykuł było

nieznaczne. Norwegia zainteresowana jest soją na późniejsze dostawy po cenie Ł 50 za tonę luzem. Popyt na inne nasiona oleiste wyraźnie osłabł. Na rynku kopry zaobserwowano również spadek obrotów. Koprę Straits z dostawą na sierpień-wrzesień notowano po cenie Ł 62 5 s, czyli że o Ł 3 niżej niż poprzednio. Spadły również ostro ceny kopry filipińskiej, którą notowano w transakcjach na lipiec-sierpień po $ 132 1/2. Francuska kopra zniżkowała o fr. 1.000 osiągając w dostawach na sierpień-wrzesień fr 70.000. Z rynku ziarna palmowego donoszono o dorywczych transakcjach, ale również i tutaj ceny znalazły się na niższym poziomie. Za ziarno palmowe z Konga Belgijskiego sprzedawcy oferowali 6.500 fr bel w rezultacie doszło do transakcji po 6.350 fr bel. Francuska Afryka zachodnia sprzedała ziarno palmowe po fr 53.250 wobec 53.750 fr.fr. w tygodniu poprzednim. Ogólnie zanotowano brak popytu na olej lniany. Olej lniany z Urugwaju notowano po Ł 127 za tonę luzem fob, w dalszym ciągu prowadzone są pertraktacje anglo-argentyńskie m. i na temat dostaw oleju, podczas gdy olej indyjski odsprzedano po Ł 142 w bębnach i nawet niżej o 20 s.

Zanotowano również słabszą tendencję amerykańskiego oleju bawełnianego oferowano jako półrafinowany po $ 320 za tonę fob wobec $ 330 tydzień wcześniej. Olej z orzecha ziemnego z Indii sprzedawano w bębnach z dostawą sierpień-wrzesień po Ł 127 i luzem po Ł 125. Słabszą tendencję zanotowano również w odniesieniu do oleju kokosowego. Olej Straits z dostawą sierpień-wrzesień oferowano po Ł 83 wobec Ł 84 5 s w porównaniu z tygodniem ubiegłym. Europejscy kupcy sprzedawali cejloński olej kokosowy po Ł 85 czyli o 20 s mniej niż poprzednio. W tym samym czasie rynek Colombo wykazywał mocniejszą tendencję na skutek zamówień Indii i Pakistanu. Olej sojowy amerykański można było nabyć po $ 273 za tonę fob czyli poniżej $ 290 którą płaciły Niemcy zachodnie w tygodniu poprzednim.

/Public Ledger/

T y t o ń

Na podstawie ostatnich danych ogłoszonych przez Commonwealth Economic Committee produkcja tytoniu w Stanach Zjednoczonych, które są największym producentem w krajach kapitalistycznych wzrosła z 1.386 mln. lb w 1938-39 r. na 2.284 mln lb w 1951-52. W innych krajach zaobserwowano również wzrost produkcji tytoniu, jednak na mniejszą skalę; do tych należą w pierwszym rzędzie kraje Imperium Brytyjskiego. Produkcja tytoniu w Kanadzie wzrosła z 101 mln lb w 1938-39 na 151 mln lb w ostatnich latach. Południowa Rodezja wykazała najpoważniejszy wzrost w tej grupie krajów, a mianowicie zwiększyła produkcję z 23 mln lb przed wojną na 117 mln lb w 1951-52 r. - czyli 500%.

Najpoważniejszym odbiorcą tytoniu była Wielka Brytania. W ostatnim roku Stany Zjednoczone dostarczyły Anglii 312 mln lb, była to ilość na poziomie średniego importu przedwojennego z tego kraju. W roku bieżącym Wielka Brytania sprowadzi zaledwie 144 mln lb z U.S.A., a przeciętny import z krajów imperialnych do Anglii waha się obecnie od 130 do 140 mln lb.

Charakterystycznym rysem obecnej międzynarodowej sytuacji jest obcięcie angielskiego importu tytoniu ze Stanów Zjed-

noczonych w 1952 r. w celu zaoszczędzenia dolarów, który wyniesie zaledwie 43% stanu roku 1951. Taki stan rzeczy spowodować może ograniczenie produkcji tytoniu w U.S.A, gdzie jeszcze dotychczas prawie czwarta część zbiorów była eksportowana. Jednocześnie inne kraje produkujące tytoń m.i. kraje europejskie i imperialne zapowiedziały podwyższenie produkcji tytoniu. Jak podaje na zakończenie "World Crops" konsumcja tytoniu w r. 52 przypuszczalnie raczej się zwiększy.

Produkcja tytoniu u ważniejszych producentów
w tys. lb.

	1935-39	1950	1951
Kanada	54.616	108.202	141.625
Meksyk	800	3.750	3.858
U.S.A.	863.620	1.257.280	1.433.650
Włochy	2.846	19.460	21.164
Chiny	150.900	80.000	260.000
Indie	31.280	104.500	95.000
Japonia	62.350	105.600	108.704
Połudn.Rodezja	24.623	87.500	110.000
Unia Płd.Afryk.	4.996	21.442	17.800
Swiatowa produkcja	1.237.855	1.987.727	2.376.592

/Wg. World Crops /

Paliwa

Meldunki z rynku węglowego

Wydobycie węgla Wielkiej Brytanii, Niemiec zachodnich, Francji, Saary, Belgii i Holandii w ciągu pierwszych 5 miesięcy 1952 r. wyniosło 200,5 mln ton - wobec 195,2 mln wydobytych w tym samym okresie czasu ub.r. wzrost zatem wyniósł 5,3 mln ton, z których przypadło na Wielką Brytanię 1,8 mln ton, na Niemcy zachodnie 1,7 mln ton, na Francję 1,3 mln ton, Belgię 0,8 mln ton; wydobycie Holandii pozostało prawie że bez zmiany, zaś Saary obniżyło się o 0,3 mln ton./Zaznaczyć należy, że OEEC zaplanował wzrost wydobycia tych krajów w ciągu całego 1952 r. na 16 mln ton/.

W Genewie ustalono ostatecznie projekt pokrycia zapotrzebowania krajów europejskich na węgiel i koks w III kwartale br. Niżej zamieszczona tablica wskazuje, z jakich źródeł europejskich nastąpić ma pokrycie zapotrzebowania importowego.

	węgiel	koks
	tony	
Niemcy zachodnie	3.070.000	2.108.000
Polska	2.621.000	---
Wielka Brytania	2.330.000	311.500
Francja i Saara	609.000	7.000
Belgia	902.000	184.500
Holandia	---	244.500
Inne	223.000	92.000
R a z e m	9.755.000	2.947.500

Import węgla z Ameryki był nadal bardzo ograniczony wskutek czego /frachty węglowe w dalszym ciągu zniżkowały obniżając się do 4 dolarów na szlaku z Hampton Roads do Rotterdamu, t.zn. do poziomu z maja 1950 r. Frachty węglowe na morzach europejskich również doznały obniżki, np. frachty z Rotterdamu do Włoch Zachodnich /przed rokiem wynoszące 7 dol./ obniżyły się do około 3 a nawet 2,50 dol.

Stan zaopatrzenia węglowego krajów europejskich był na ogół nadal pomyślny, choć poniżej cytujemy głosy fachowców poszczególnych krajów ostrzegające przed nadmiernym optymizmem w ocenie sytuacji.

x/ transatlantyckie

W I E L K A B R Y T A N I A

W ciągu pierwszych 28 tygodni 1952 r. wydobycie węgla brytyjskich kopalni i odkrywek wyniosło łącznie 122,9 mln ton - w porównaniu z 120,8 mln ton w dobytymi w tymże okresie czasu 1951 r. Wzrost wydobycia wyniósł zatem 2,1 mln ton, z których 1,6 mln ton przypadło na wzrost wydobycia kopalni, a 0,5 mln ton na wzrost wydobycia odkrywek. Zaznaczyć można, że niedawno opublikowany raport O.E.E.C. przewidział wzrost wydobycia brytyjskiego w r. 1952 w ilości 3 mln ton, zaś w r. 1953 w ilości 14 mln ton - dzięki wzrostowi stanu zatrudnionych i wydajności pracy górników.

Minister paliwa i energii Geoffrey Lloyd w czasie dyskusji na temat zagadnień węglowych w Izbie Gmin nadzwyczaj optymistycznie ocenił położenie węglowe Wielkiej Brytanii. Podczas gdy w listopadzie ub.r. przewidywał on zmniejszenie stanu zatrudnionych w kopalniach w r. 1952 o 10.000 górników to w rzeczywistości nastąpił wzrost stanu zatrudnionych o 23.000 od listopada ub.r. do czerwca br. Ten wzrost zatrudnienia pozwoli zwiększyć eksport z około 7,8 mln ton w r. 1951 do przewidywanych 12,5 mln ton w r. 1952. W związku z wysokim poziomem cen eksportowych minister sądzi, że wartość eksportu węgla w r.b. wzro śnie dwukrotnie w stosunku do r. 1951. Przeciętne wydobycie na głowę górnika zatrudnionego pod ziemią jest obecnie w Wielkiej Brytanii większe aniżeli w jakimkolwiek innym kraju zachodnio-europejski . Również przeciętne roczne wydobycie przypadające na górnika jest obecnie w W elkiej Brytanii większe aniżeli w jakimkolwiek innym kraju zachodnio-europejskim. Minister sądzi, że wydobycie kopalni oraz odkr wek w r. 1953 przekroczy zapewne przeciętne roczne wydobycie lat przedwojennych, a wartość eksportu węgla winna wzrosnąć czterokrotnie w stosunku do br.

Wyżej przytoczone w skrócie oświadczenie ministra paliwa i energii wywołało dyskusję, w której wyrażono poglądy raczej pesymistyczne odnośnie położenia węglowego Wielkiej Brytanii. I tak podkreśl no, np., że wzrost stanu zapasów węgla /o około 4 mln ton w porównaniu z r.ub./ wywołuje zaniepokojenie wśród górników, że spotka ich los robotników przemysłów tekstylnych, a mianowicie redukcje z powodu nadwyżek produkcyjnych nie znajdujących zbytu. Również podkreślono, że wzrost wydobycia jest nieznaczny w stosunku do ogólnego wydobycia /niespełna 2 procent/, oraz że ielka Brytania jest jednym z nielicznych krajów w Europie, który jeszcze nie osiągnął stanu wydobycia przedwojennego. Zwrócono uwagę ministrowi, że dop ki ogranicza się zbyt węgla na cele opałowe ludności, nie można mówić aby położenie węglowe Wielkiej Brytanii było pomyślne.

Przed ujemnymi skutkami nadmiernego optymizmu ostrzegł w szczególności ministra sekretarz generalny Narodowej U ji Górników /brytyjskich/ Artur Horner oświadczając na dorocznej konferencji delegatów unii w Scarborough, że zarówno rząd jak i National Coal Board popełnią "straszny błąd", jeśli uznają obecny stan górnictwa węglowego za wystarczająco pomyślny. Potwierdzając, że roczne wydobycie węgla wzrosło o 25 mln ton od czasu upaństwowienia górnictwa, Horner stwierdził, że wiele

I/2083

tysięcy górników trzeba by jeszcze zatrudnić, aby wydobywać węgiel w ilości pokrywającej całkowite zapotrzebowanie. Stan zatrudnionych jest obecnie niższy o 12.000 w stosunku do poziomu z 1947 r, a wzrost wydobycia jest w pierwszym rzędzie zależny od stanu liczebnego zatrudnionych w górnictwie. Wzrost eksportu węgla jest niezbędny dla zrównoważenia bilansu płatniczego Wielkiej Brytanii - stwierdził Horner, a jeśli idzie o górników, to muszą oni otrzym swą pracę znacznie wyższe wynagrodzenie aniżeli obecnie. Płace muszą być podniesione niezależnie od tych czy innych wyników bilansowych państwowego zarządu węglowego.

Również przedstawiciele brytyjskich spożywców węgla a mianowicie Rada Przemysłowych Spożywców Węgla i Rada Spożywców Węgla Opałowego bynajmniej nie optymistycznie oceniły obecne położenie węglowe Wielkiej Brytanii. Rada przemysłowych spożywców w swym dorocznym sprawozdaniu stwierdziła, że wprawdzie stan zaopatrzenia węglowego w najbliższej przyszłości będzie lepszy aniżeli w roku ubiegłym, ale"marża tej pomyślności" jest jeszcze bardzo mała. Rada spożywców węgla opałowego oświadczyła, że nie może być mowy o pomyślnym położeniu węglowym, póki wszyscy spożywcy nie mogą otrzymać potrzebnych im ilości węgla opałowego.

"Economist" nawiązując do przemówienia ministra paliwa i energii wygłoszonego w Izbie Gmin podkreśla, że nie wyjaśnił on, w jakiej mierze wzrost eksportu został umożliwiony spadkiem krajowego spożycia węgla, które w okresie pierwszych 26 tygodni b.r. wyniosło 106,7 mln ton wobec 108,5 mln ton w tymże okresie czasu ub.r., a więc obniżyło się o 1,8 mln ton dzięki łagodnej pogodzie i redukcji zatrudnienia w niektórych przemysłach brytyjskich. Z oświadczenia ministra wynikało zaś, że wzrost eksportu został umożliwiony tylko wzrostem stanu zatrudnionych i wydajności. "Economic" podkreśla, że niektóre przemysły zwiększają swą produkcję a więc i zapotrzebowanie węgla, przede wszystkim elektrownie, i że w ciągu nadchodzącej zimy będą znów wprowadzane ograniczenia w spożyciu energii elektrycznej w przemyśle.

W ostatnich dniach lipca państwowy zarząd górnictwa węglowego odrzucił żądanie związku zawodowego górników przeciętnej podwyżki płac /o 30 sh tygodniowo/, któraby w sumie zwiększyła wydatki kopalni o 50 mln funtów szterlingów. Sprawa podwyżki została przekazana pod arbitraż państwowy.

Znana firma brytyjska zatrudniona w międzynarodowym handlu węglem i olejami Cory and Son zamknęła rok operacyjny w marcu br. zyskiem czystym 983 tys. funtów - w porównaniu z zyskiem 846 tys. funtów wykazanym w roku ubiegłym - mimo, że utrata Abadanu zmniejszyła jej obroty, a suma zapłaconych podatków wzrosła do 1.129 tys Ł - w porównaniu z 1.016 tys. Ł zapłaconych w roku ubiegłym. Wypłacona akcjonariuszom dywidenda wyniosła 22 i 1/2% t.j. tyle ile w poprzednim roku operacyjnym.

Wyżej wspomniane sprzeczności - wysokie zyski zatrudnionych w handlu firm kapitalistycznych oraz odmowa podwyżki płac górników stale dewaluujących się z powodu zwyżki cen artykułów pierwszej potrzeby doprowadzić muszą do jeszcze większego wyzysku rzesz górników brytyjskich, których strajk generalny w tych warunkach nie jest wcale wykluczony.

T/2024

N I E M C Y Z A C H O D N I E

"Neue Zürcher Zeitung" w dłuższym artykule omawia "Problemy zachodnio-niemieckiego górnictwa węglowego". M.in. czytamy co następuje:

"Niedobór węgla zagrażający już mniej więcej od dwóch lat zachodnio-niemieckiej gospodarce, będzie prawdopodobnie trwał nadal pomimo zastosowania wielu środków zapobiegawczych. Zapotrzebowanie węgla mogło być - aż do wybuchu wojny na Korei - na ogół bez specjalnych trudności pokrywane, pomijając nadzwyczaj krytyczną sytuację w pierwszych latach powojennych. W pierwszym półroczu r. 1950 zdawało się w prawdzie, że braki węgla będą nie tylko zupełnie usunięte, lecz przejdą w nadwyżkę, gdyż do połowy r. 1950 nagromadzono już na hałdach kopalnianych kilka milionów ton węgla. Jednak w kilka miesięcy po rozpoczęciu wojny na Dalekim Wschodzie ten stan rzeczy uległ zasadniczemu przeobrażeniu. Zapotrzebowanie węgla w zimie 1950/51 nie mogło być już całkowicie zaspakajane i powołanie komisarza węglowego okazało się niezbędnym. Wprawdzie praca w dnie świąteczne, wzrost stanu zatrudnienia jakoteż podwyżki płac spowodowały lekki wzrost wydobycia, jednakowoż nie był on wystarczający, tym bardziej, że na skutek ogólnej poprawy koniunktury, wskaźnik produkcji przemysłowej podnosił się bardzo szybko przewyższając znacznie wskaźnik wydobycia węgla". W sytuacji naświetlonej przez N.Z.Z. prawie się nic nie zmieniło do dnia dzisiejszego, a nawet z początkiem roku 1952 spodziewany znaczny wzrost wydobycia, związany z nowym systemem płac, już po 6-ciu miesiącach - jak powszechnie wiadomo - nie dał spodziewanych wyników. Wedle tego systemu górnikom zatrudnionym pod ziemią zwiększa się automatycznie płace, jeśli wydobycie przekracza oznaczoną wysokość.

Wskaźnik produkcji/r. 1936 = 100/

	produkcja przemysłowa	górnictwo węglowe
czerwiec 1948	51	80
grudzień 1948	79	89
grudzień 1949	93	96
grudzień 1950	131	109
grudzień 1951	140	114
maj 1952	141	110

Wydobycie węgla podniosło się w pierwszych pięciu miesiącach 1952 r. w porównaniu do tego samego czasokresu r. 1950 o zaledwie 14%, natomiast ogólna produkcja przemysłowa wzrosła o prawie 40%.

Wydobycie węgla kamiennego od stycznia do maja wyniosło /w mln ton /:

w 1950 r.	44,8
w 1951 r.	49,0
w 1952 r.	51,3

Wydajność pracy górników pozostaje jeszcze dzisiaj od 25 do 30% poniżej normy przedwojennej /2 do 2,1 ton/. Tę obniżoną wydajność przypisuje się zasadniczo zatrudnianiu niefachowych sił roboczych, /składających się przeważnie z uchoźców i z bezrobotnych/ oraz nieprzerwanej fluktuacji załóg. Mozolne wyuczanie nowych sił roboczych jest w wysokim stopniu mało owocne, ponieważ znaczna ich część porzuca pracę przy nadarzającej się sposobności, w związku z tym, że praca w kopalni jest za ciężka, lub także z powodu braku mieszkań. Wobec tego zarządy kopalń skierowały duży wysiłek dla budowy mieszkań i osiedli.

	Przeciętna wydajność na dniówkę	przeciętne ogólne dzienne wydobycie	stan zatrudnienia
	w tonach		
1950	1,40	364,300	438.900
1951 I półrocze	1,45	393.650	449.100
" II "	1,45	392.216	455.200
1952 I kwart.	1,48	410.860	451.700
kwiecień	1,48	404.800	468.300
maj	1,48	401.700	468.600
czerwiec od /1 do 15/	1,48	399.500	469.000

Z powyższej tablicy wynika, że przeciętne dzienne wydobycie od kwietnia br. zmniejsza się, co przypisać należy częściowo rozpoczętymi w międzyczasie urlopami. W każdym razie rozwój ten wskazuje na to, że żądanie przez OEEC wydobycia roku 1952 dziennie około 420.000 ton i rocznie około 127 mln. ton, wydaje się bardzo optymistyczne. Według zdania rzeczoznawców górniczych dzienne wydobycie od 420.000 t do 430.000 t. przewiduje się jako szczytowe. Jest to ilość, której w tym roku zapewne się nie osiągnie.

Według planu OEEC, Niemcy zachodnie winny wydobywać rocznie od 1956 r. 150 mln ton, a więc na roboczodzień 500.000 ton. Według oświadczenia dyrektora generalnego zachodnio-niemieckiego zarządu kopalni węgla, dra Kosta, osiągnięcie dziennego wydobycia 450.000 ton możliwym będzie tylko po przeprowadzeniu mechanizacji i racjonalizacji kopalni oraz modernizacji siłowni. Pozostałe 50.000 ton dziennie, możnaby osiągnąć tylko drogą uruchomienia nowych szybów, przy czym należy podkreślić, że budowa nowych szybów wymaga w warunkach zachodnio-niemieckich około 10-ciu lat.

Niezbędne techniczne remonty wszystkich niemiecko-zachodnich kopalni węgla wymagają około 2-3 miliardów DM. Jest to tak poważna suma, że kopalnie nie mogą nadążyć wygospodarowani jej własnymi siłami i dlatego zachodzi konieczność szukania środków na wolnym rynku kapitałowym. Stać się to zaś może tylko/zdaniem "N.Z.Z."/ w razie przeprowadzenia nowego podziału zachodnio-niemieckich kopalni węgla, z punktu widzenia wielkości kopalń, kapitału zakładowego i wydajności produkcyjnej, oraz stanu majątkowego nowych towarzystw górniczych

Sprawa ta dyskutowana jest od kilku lat.

Trudności powstałe w zaopatrzeniu, wskutek niedostatecznego wydobycia węgla, zmalały od początku roku zeszłego częściowo wskutek importu węgla ze Stanów Zjednoczonych - w 1951 r. 5,8 mln ton, od stycznia do kwietnia 1952 r. 3,3 mln ton. Wprawdzie dostawy węgla amerykańskiego mają być już w najbliższym czasie ze względów dewizowych zredukowane, ale koła miarodajne liczą się także i w tym roku z łącznym importem około 6 - 7 mln ton. Że dostawy węgla amerykańskiego są gospodarczym absurdem dowodzi fakt, że koszty jednej importowanej tony węgla łącznie z kosztami jej transportu są prawie dwa razy większe aniżeli cena tony węgla krajowego.

Władze okupacyjne zarządziły w maju 1952 r. likwidację organizacji"Deutscher Kohlenwerkauf". Organizacja ta może czynności swoje kontynuować tylko do chwili decentralizacyjnej reformy sprzedaży węgla. To zlecenie władz okupacyjnych łączy się z żądaniem postawionym jeszcze przed podpisaniem planu Schumana przez kilka krajów obecnie należących do niego. Ta ingerencja władz okupacyjnych odnośnie organizacji uznanej od dziesiątków lat za nieodzowną, wywołała wielkie niezadowolenie nie tylko wśród kierownictwa górnictwa węglowego lecz również w całej gospodarce oraz w urzędach i związakach zawodowych. Organizacja "Deutscher Kohlenwerkauf" - według argumentów władz okupacyjnych - "stanowi niepożądane skupianie gospodarczej potęgi, która w przyszłości nie może być tolerowaną"./"Deutscher Kohlenwerkauf" został powołany do życia po zakończeniu wojny i zlikwidowaniu syndykatu "Rheinisch-westfälisches-Kohlen-Sindikat"/. Tainterpretacja jest - zdaniem "N.Z.Z." - o tyle nieuzasadniona, że również i w innych krajach istnieją dla względów utylitarnych, podobne organizacje sprzedaży węgla i koksu. Niemiecko-zachodnie kopalnie wydobywają ok. 50 do 60 różnorodnych sortymentów węgla, do których dochodzi ponadto jeszcze spora ilość gatunków koksu. Centralna organizacja sprzedaży węgla jest niejako regulatorem zbytu kopalni o różnych kosztach wydobycia. W organizacji tej koncentrują się różnorodne życzenia niezliczonych konsumentów i ona jedna jest w stanie zaspokoić je odnośnie sortymentów, mieszanek i paliwa specjalnych jakości, a jednocześnie wyrównać ewent. wahania koniunkturalne i sezonowe.

F R A N C J A

Z końcem czerwca odbył się kongres francuskich kupców węglowych, w czasie którego zabierało głos wielu przedstawicieli górnictwa oraz kół handlowych na temat położenia węglowego Francji.

M.in. Thibault stwierdził, że we Francji brakuje koksu, węgla koksującego i miałów węgli chudych. Pod względem zapotrzebowania gatunkowego zaszły na rynku francuskim duże zmiany. Podczas gdy przed kilku laty miału było pod dostatkiem, a sortowany węgiel był rzadkością to obecnie sytuacja jest odwrotna: kopalnie rzucają na zwały węgiel sortowany i muszą szukać dlań rynków zbytu, zarówno dla sortymentów węgli tłustyc

jak i płomiennych. /oleje opałowe stwarzają konkurencję dla węgla sortowanego/. O ile idzie o miał, to brykietownie posiadają trudności z powodu jego braku i zmuszone są ograniczać produkcję brykietów. W ostatnich miesiącach produkcja brykietowni spadła z powodu braku miału z 224 tys ton brykietów w marcu do 138 tys ton w kwietniu - w porównaniu z 162 tys ton w kwietniu 1951 r.

Prezydent związku importerów węgla Fossorier stwierdził konieczność importu węgla do Francji, wyrażając przekonanie, że deficyt węglowy krajów europejskich jest nie tylko ilościowy ale i jakościowy i że nawet takie kraje jak Niemcy zachodnie i Belgia, w których wydobycie przekracza spożycie, muszą importować węgiel z zagranicy, ponieważ nie wydobywają wszystkich potrzebnych im gatunków węgla. W jeszcze większym stopniu dotyczy to Francji. "Należy zatem wykorzystać - oświadczył Fossorier - doświadczenia z lat 1950 - 1951 i unikać błędów w polityce importowej węgla. Można oczekiwać powstania nowego kryzysu na rynku węglowym w razie zaistnienia niespodziewanego zapotrzebowania o ile dopuści się do wyczerpania zapasów".

Prezydent ATIC'u Picard stwierdził, że plan importu z Niemiec zachodnich zapewnia rosnące dostawy węgla i koksu. Wzrósł także import z Belgii. Wielka Brytania również zamierza zwiększyć swoją pozycję jako dostawcy węgla dla Francji. Chwilowo ATIC nie może dawać pierwszeństwa nowym ofertom dostaw zagranicznych, ponieważ musi najpierw uwzględniać dostawy kopalń francuskich, oraz dostawy zagraniczne już zakontraktowane względnie przewidziane w programach importowych.

B E L G I A

Zapasy węgla na zwałach z końcem czerwca wzrosły do 1,3 mln ton. Wydobycie obniżyło się z 2,6 mln ton w maju do 2,3 mln ton w czerwcu. Belgia stara się usilnie o wzrost eksportu, w szczególności do Francji, Holandii i Szwajcarii. Wysokie ceny węgla belgijskiego utrudniają jednak eksport. Ostatnio dokonano pewnej obniżki cen dla Szwajcarii.

A U S T R I A

Oficjalne czynniki austriackie określają sytuację węglową Austrii jako zadawalającą o ile idzie o stan zaopatrzenia głównych konsumentów, mianowicie kolei i przemysłu. Zapasy paliwa obu tych grup spożywców wystarczają na 6 tygodni. Dostawy węgla z zagranicy nadchodzą punktualnie. "Oberste Bergbehörde" dodaje do tych informacji, że dzisiaj nie można jeszcze przewidzieć, czy ta pomyślna sytuacja utrzyma się również w miesiącach zimowych.

I N D I E - J A P O N I A

"Reuter" informuje w New Delhi, że rząd indyjski zezwolił na eksport do Japonii w r. 1952 1 mln ton węgla. Import węgla indyjskiego do Japonii w r. 1951 wyniósł tylko 132 tys ton. Wydobycie węgla w Indiach osiągnęło w r. 1951 34 mln ton. Wydobycie węgla Japonii obniżyło się z 3,9 mln ton w maju do 3,8 mln ton w czerwcu.

Chemikalia

Eksport nawozów sztucznych z Niemiec zachodnich

Jak podaje BIKI z dnia 17 lipca eksport surowych soli potasowych z Niemiec zachodnich był mniejszy w r.ub. niż w 1950 r. wynosząc 336 867 ton, czyli o 12,5 tys.ton mniej w porównaniu do roku poprzedniego. Większość jednak odbiorców zachodnio niemieckich soli potasowych otrzymała w r.ub.większą ich ilość - jak wskazuje zestawienie poniższe, z wyjątkiem Stanów Zjednoczonych i Danii. Ta ostatnia importowała z Niemiec zachodnich w r.ub. jedynie 1/5 ilości soli potasowych importowanych w 1950 r.

Głównymi odbiorcami soli potasowych były w 1950 i 1951 r. następujące kraje /w tonach/:

	1950	1951
Belgia	100 058	118 401
Holandia	15 626	96 100
Austria	18 586	32 404
Dania	145 568	28 932
Szwajcaria	14 370	19 315
Stany Zjednoczone ..	20 502	14 017
Norwegia	5 125	10 918
Anglia	5 911	8 610
Włochy	5 575	5 527

W przeciwieństwie do spadku eksportu surowych soli potasowych wywóz chlorku potasu powiększył się znacznie a mianowicie z 267 252 ton w 1950 r. na 395 711 ton w r.ub., czyli o 48%. Z ilości tej następujące kraje importowały /w tonach/:

	1950	1951
Stany Zjednoczone ..	49 846	146 720
Anglia	94 726	97 783
Dania	330	49 021
Japonia	93 353	19 742
Kanada	5 800	4 750

Podobnie wzrósł silnie eksport siarczku potasu z Niemiec zachodnich, a mianowicie z 100,0 tys.ton na 179 690 ton, czyli o blisko 80%. Głównymi odbiorcami były następujące kraje: Japonia 65 890 ton wobec 31 661 w roku poprzednim, Stany Zjednoczone - 39 195 ton /26 438 ton/ i Włochy - 15 545 ton w porównaniu do 6 000 ton w 1950 r.

Nowa wytwórnia superfosfatów w Marokku Franc.

Uruchomienie nowej kopalni fosfatów oraz fabryki mielonych superfosfatów przez Société Marocaine des Engrais Pulverises w Marokko francuskim powiększy produkcję tej firmy o 110 000 ton w skali rocznej już w drugiej połowie b.r. Dzięki zwiększonej produkcji firma ta - jak podaje amerykański tygodnik Foreign Commerce Weekly-będzie mogła pokryć rosnący wciąż popyt na fosfaty przekraczający obecnie ich podaż. W 1951 r. produkcja superfosfatów wyżej wymienionej firmy wynosiła 65 000 ton a eksport około 40 000 ton. Głównymi odbiorcami były następujące kraje: Brazylia, Finlandia, Kolumbia i różne kraje afrykańskie, jak również metropolia.

/Foreign Commerce Weekly 16.VI./

Import nawozów do Anglii

W pierwszych pięciu miesiącach b.r. Anglia importowała 427,8 tys.ton naturalnych surowych fosfatów za sumę Ł 3 432 tys.w porównaniu z 445,6 tys.ton i Ł 2 544 tys. w tym samym okresie roku poprzedniego. Ogólnie biorąc zatem średnie ceny cif płacone przez Anglię za tonę importowanych fosfatów naturalnych wzrosły w r.b. o ca 41% w stosunku do poziomu z tego samego okresu roku poprzedniego.

Głównymi dostawcami tych nawozów były w omawianym okresie następujące kraje /w tonach i 1000 Ł/:

	styczeń - maj			
	ton	1951 1000 Ł	ton	1952 1000 Ł
Algier	18 435	102 238	31 937	270 682
Tunis	91 511	486 899	104 345	735 032
Marokko	300 921	1 689 362	216 879	1 784 753
U.S.A.	34 781	265 165	74 694	641 461

W przeciwieństwie do niewielkiego stosunkowo zmniejszenia importu surowych fosfatów przywóz superfosfatów wapniowych był w pierwszych pięciu miesiącach b.r. stosunkowo nieznaczny w porównaniu do przywozu w 1951 r. wynosząc jedynie 35 tys. ton wobec 206,2 tys.ton o rok wcześniej.

W odniesieniu do nawozów potasowych zanotować należy również spadek importu w omawianym okresie wynoszący około 25% w stosunku do poziomu importu z przed roku. W pierwszych 5-ciu miesiącach b.r. Anglia importowała tych nawozów 150 tys. ton za sumę Ł 2.710,6 tys.

/wg.Accounts relating the Trade and Navigat./

Z amerykańskiego rynku chemicznego

Wielo-tygodniowy strajk w amerykańskim przemyśle hutniczym wywołał już dosyć znaczne zmiany na rynku chemikalii

w Stanach Zjednoczonych ponieważ z jednej strony przemysł hutniczy był poważnym konsumentem szeregu artykułów chemicznych, a z drugiej strony produkował również artykuły chemiczne jako produkty uboczne.

W związku z powyższym nastąpiło w ostatnich tygodniach znaczne wzmocnienie rynku z powodu zmniejszonej podaży siarczanu amonu jak również takich artykułów jak benzol, toluol, ksylol i innych podobnych produkowanych w koksowniach przemysłu hutniczego i górniczego.

W przeciwieństwie do powyższego nastąpiło osłabienie tendencji w odniesieniu do fluorku wapnia, chlorku cynku, chloranu amonu, siarczanu magnezu i kwasu siarkowego z powodu znacznego spadku popytu w związku ze strajkiem przemysłu hutniczego.

Ceną sody kalcynowanej nie uległa zmianie, a sezonowy zwiększony popyt na nawozy sztuczne spowodował wzmocnienie rynku chlorku sodowego. Największe nasilenie spadku produkcji gliceryny syntetycznej, jakie obserwuje się w ostatnich tygodniach nie wpłynęło jeszcze w poważniejszej mierze na tendencje rynkowe tego artykułu.

/wg.ANA z 7.VII.1952/

Krytyczna sytuacja przemysłu artykułów mydlarskich w Niemczech zachodnich

Jak donosi ANA w pierwszej dekadzie lipca produkcja mydła i artykułów mydlarskich do prania i czyszczenia jest obecnie w Niemczech zachodnich anormalnie niska. W pierwszym wypadku produkcja kształtuje się o 8% poniżej normalnego poziomu, a w drugim o 12% poniżej normy. Obecnie produkcja miesięczna wszystkich gatunków mydła wynosi w Niemczech zachodnich 8 300 ton, a artykułów mydlarskich do prania i czyszczenia około 22 000 ton co stawia Niemcy zachodnie na ostatnim miejscu w Europie kapitalistycznej pod względem produkcji tych produktów na głowę rocznie.

/wg.ANA z 9.VII.1952 r./

Ostry spadek produkcji kazeiny w Stanach Zjedn.

Według komunikatu amerykańskiego Departamentu Rolnictwa, pierwszy kwartał b.r. przyniósł znaczny spadek produkcji suchej kazeiny wynoszącej w tym okresie jedynie 993 ton wobec 2 161 ton o rok wcześniej. Zapasy tego produktu w końcu marca kształtowały się o 72% powyżej poziomu średniej miesięcznej z lat 1946-50 i miały decydujący wpływ na rynek.

/wg.ANA z dn.9.VII.1952/

Kauczuk drewno, papier

Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczukowego

W ciągu drugiej dekady lipca na londyńskim rynku kauczuku naturalnego panowała nieznaczna tendencja zwyżkowa. Cena RSS Nr 1 /natychmiast/ podniosła się w tym czasie o 1/2 d na lb do wysokości 27 d za lb. Na początku trzeciej dekady lipca cena ta obniżyła się nieznacznie, tak że np. w dniu 22.VII.b.r. za RSS Nr 1 /natychmiast/ płacono 26 3/4 d za lb.

/według Financial Times
10.VII. - 21.VII.br. i
Biuletyn Giełdowy PAP z
23.VII.br./

W dniu 26 czerwca br. dyrektor Reconstruction Finance Corporation w oficjalnym oświadczeniu zdementował krążące ostatnio w USA pogłoski o mającej jakoby nastąpić obniżce ceny produkowanego przez RFC kauczuku syntetycznego GR-S. Jak wiadomo obecna cena GR-S wynosi 23 ¢ za lb /$ 507,06 za tonę/.

/według BIKI z 1.VII.52/

Z dniem 16 czerwca b.r., zniesiony został w USA państwowy monopol importu naturalnego lateksu. Obecnie firmy prywatne mogą importować lateks naturalny bez specjalnego zezwolenia "National Production Authority" czy "General Service Administration". Jak wiadomo GSA posiadała monopol na import lateksu naturalnego do USA od grudnia 1950 roku. W połowie 1951 r. nastąpiło przerwanie gromadzenia zapasów strategicznych lateksu naturalnego i rozpoczęła się stopniowa likwidacja tych zapasów.

/według BIKI z 1.VII.1952/

Departament handlu USA ogłosił ostatnio, że zamierza rozpocząć wydawanie licencji na eksport butylu /kauczuk syntetyczny znany również pod oznaczeniem GR-1, używany głównie do produkcji dętek/. Od dwóch lat eksport butylu z USA był zakazany. Obecnie kwota eksportowa dla tego artykułu na III kw. b.r. wynosi [illegible]540 ton. Cena eksportowa wyniesie na 21,75 ¢ za lb, i chociaż nie odbiega ona od ceny p[illegible] na rynku wewnętrznym, tym niemniej należy uważać ją za sztuczną, gdyż taki sam butyl produkowany przez fabryki [illegible] pracujące na zasadach czysto handlowych, kształtuje 25,[illegible]0 ¢ za lb.

/według BIKI z 10.VII.52 i
Reutera z 9.VII.1952/

Sytuację na rynku kauczuku USA w pierwszym kwartale 1952 r. i 1951 przedstawia poniższe zestawienie.

	I kwartał 1951 r.	I kwartał 1952 r.[1]
	/w tonach/	
Kauczuk naturalny		
Import	213 354	248 524
Eksport	1 720	359
Konsumcja	118 998	108 833
Zapasy[2] na koniec okresu ..	75 092	67 252
Kauczuk syntetyczny		
Produkcja	185 570	230 822
w tym:		
GR-S	151 545	186 554
Neopren	13 070	16 631
Butyl	17 560	23 816
Typ N	3 395	3 821
Import	3 991	3 888
Eksport	1 737	8 442
Konsumcja	181 853	207 657
Zapasy[2] na koniec okresu ..	61 994	153 159

1/ cyfry szacunkowe
2/ bez zapasów rządowych

/według BIKI z 17.VII.52 i Rubber Statistical Bulletin czerwiec 51, maj 52/

Sytuacja na rynku papierówki w Kanadzie w 1951 roku

Produkcja papierówki w Kanadzie w 1951 roku wyniosła 50 952 tys.m3 w porównaniu z 46 619 tys.m3 w 1950 roku, a konsumcja - 41 411 tys.m3 i 40 438 tys.m3 odpowiednio.

Import papierówki do Kanady wyniósł w 1951 r. - 150 tys.m3 /prawie cała ta ilość była przywieziona z USA/. W 1950 roku import ten wynosił 102 tys.m3, a w 1949 - 20 tys.m3.

W ciągu ostatnich lat kanadyjski eksport papierówki osiągał kolejno w 1949 r. - 5 839 tys.m3, 1950 - 6 279 tys.m3 i w 1951 r. - 9 691 tys.m3.Najważniejszymi odbiorcami papierówki kanadyjskiej były: USA, Anglia, Niemcy zachodnie i Francja. Stany Zjednoczone importowały w 1951 r. 8 661 tys. m3, papierówki kanadyjskiej.

/według BIKI 15.VI.52 i Foreign Commerce Weekly z 2.VI.52/

Produkcja i handel zagraniczny drewnem i artykułami celulozo-papierniczymi w Niemczech zachodnich

	1950	1951
	/w tys.m3/	
Produkcja		
Tarcica	8 826	8 859
	/w tys.ton/	
Miazga drzewna mechaniczna	355	414
Celuloza	498	568
Papier	1 144	1 307
w tym:		
gazetowy	169	162
karton	421	498
Eksport		
Tarcica	163	100
Okrąglaki	415	124
Masa papiernicza.....	62	103
Papier i karton	58	106
Import		
Tarcica	385	458
Okrąglaki	239	267
Dykta	10	10
Masa papiernicza	280	237
Papier i karton	95	119

/według BIKI z 17.VII.52/
i Wirtschaftskoniunktur z marca 52/

Sytuacja na belgijskim rynku papierówki i artykułów celulozo-papierniczych

Belgijska konsumcja papierówki krajowej wyniosła w 1951 roku około 176 tys.m3 w porównaniu z 75 tys.m3 w 1950 r.

Import papierówki do Belgii równy był w roku ubiegłym 114 tys.ton w zestawieniu z 129,5 tys.ton w 1950 r. Eksport papierówki z Belgii wynosił odpowiednio 6,4 tys.ton i 1,4 tys. ton.

W dniu 17 września 1951 r. belgijskie Ministerstwo Gospodarki utworzyło specjalną Komisję dla zbadania możliwości rozszerzenia bazy surowcowej dla przemysłu celulozo-papierniczego. Komisja ta ma zwłaszcza za zadanie zbadania możliwości wykorzystania masywów leśnych Kongo Belgijskiego. Przypuszcza się, że pierwsze wyniki prac komisji będą wiadome nie wcześniej niż po 2 latach.

Zdolność produkcyjna belgijskich fabryk produkujących masę papierniczą wynosiła w 1950 i 1951 r. odpowiednio dla celulozy - 35 tys.ton i 40 tys.ton i dla miazgi drzewnej me-

chanicznej po 50 tys.ton. Zwiększenie zdolności produkcyjnej fabryk celulozy w 1951 r. miało miejsce głównie dzięki wzrostowi produkcji celulozy sulfitowej, na którą w 1951 r. panował w Belgii duży popyt. Wzrost ten uzyskany był drogą bardziej intensywnego wykorzystania istniejących zakładów produkcyjnych. W 1952 r. zdolność produkcyjna belgijskich fabryk celulozy ma wzrosnąć o 55 tys.ton.

Produkcję i konsumcję masy papierniczej /na papier i karton/ w Belgii charakteryzują poniższe cyfry:

	1950	1951
	/w tys.ton/	
Produkcja		
Celuloza	31	40
Miazga drzewna	47	50
Konsumcja		
Celuloza	110	155
Miazga drzewna	100	105

Oprócz tego w Belgii zużyto w 1950 i 1951 r. na inne cele po 40 tys.ton celulozy i miazgi drzewnej łącznie.

Obroty celulozą i miazgą drzewną przedstawiały się następująco:

	1950	1951
	/w tys.ton/	
Celuloza		
Import	134,0	149,3
Eksport	9,8	9,6
Miazga drzewna i włókno ze słomy		
Import	59,7	56,4
Eksport	-	-

Największymi dostawcami miazgi drzewnej do Belgii były: Norwegia, Finlandia i Szwecja, a celulozy Szwecja, Niemcy zachodnie, Finlandia, Norwegia, Kanada i USA.

Poniższe zestawienie przedstawia produkcję, konsumcję i obroty papierem i kartonem belgijskim w 1950 i 1951 r.

	1950	1951
	/w tys.ton/	
Produkcja		
Papier	262,0	279,5
w tym:		
gazetowy	61,0	60,5
karton	34,0	47,0
Konsumcja		
papier	...	31[illegible],0

w tym:

gazetowy	...	75,0
karton	...	56,0

Import

Papier	99,6	109,9
karton	22,1	23,2

Eksport

Papier	38,6	70,6
Karton	4,5	14,0

Największymi dostawcami papieru była Szwecja, Holandia, Finlandia, Norwegia i Niemcy zachodnie.

/Według BIKI z 10.VII.52/

Trudności na szwedzkim rynku masy papierniczej i papieru

Szwedzki przemysł masy papierniczej i papieru przeżywa obecnie ciężki okres. Producenci skarżą się na silny spadek popytu. Zwłaszcza eksport szwedzkiej celulozy, papieru i kartonu do Anglii zmniejszył się poważnie. Oprócz tego eksporterzy szwedzcy wykazują silne zaniepokojenie znacznym napływem na rynki europejskie celulozy amerykańskiej.

Według danych oficjalnych wartość eksportu celulozy i papieru ze Szwecji zmniejszyła się z 236,5 mln.kr.szw. na 169,5 mln.kr.szw. Jeśli porównać z majem roku ubiegłego to obniżka ta będzie jeszcze bardziej widoczna. W maju 1951 roku Szwecja eksportowała bowiem celulozę i papier za 382,8 mln.kr. szw.

Następstwem tego stanu rzeczy jest zmniejszenie się lub wstrzymanie produkcji w szeregu fabrykach celulozy i papieru połączone z masowym zwalnianiem robotników lub przesuwaniem ich do pracy w innych gałęziach produkcji.

Jak wiadomo celem utrzymania się na rynku przy silnej konkurencji amerykańskiej szwedzcy producenci celulozy i miazgi drzewnej obniżyli swe ceny na dostawy do USA na III kw.br. do poziomu rynku wewnętrzno-amerykańskiego. Ceny te wynoszą /w dolarach za short torę/:

celuloza bielona sulfitowa	- 140	- 145
" " sulfatowa	- 145	- 155
" niebielona sulfitowa	- 125	
" "Kraft"	- 115	- 120

W chwili obecnej nabywcy szwedzkiej celulozy zajmują postawę wyczekującą i kosztem zmniejszenia uprzednio porobionych zapasów pragną doczekać się chwili gdy sytuacja na rynku wyjaśni się.

/według BIKI z 12.VII. i 15.VII.br. i Economic Information on Seden z 7.VII.52/

Kwota na import celulozy wiskozowej do Anglii

Angielskie Ministerstwo Surowców wyznaczyło kwotę na import skandynawskiej celulozy wiskozowej do Anglii w II półroczu b.r. Kwota ta wynosi Ł 19,8 mln. fob w porównaniu z Ł 46,0 mln.fob w I półroczu b.r. Wśród eksporterów szwedzkich panuje przekonanie, iż Anglicy posiadają znaczne zapasy celulozy wiskozowej co ma wpływ na ograniczenie importu tego surowca.

/według Svenska Dagbladet z 19.VII.52/

Sytuacja na rynku celulozo-papierniczym

Włoch

Roczna zdolność produkcyjna włoskiego przemysłu celulozowego określona jest na 190 tys.ton miazgi drzewnej mechanicznej i 162 tys.ton celulozy, w tym: 110 tys.ton celulozy drzewnej.

Zapotrzebowanie rynku wewnętrznego ma wynieść w 1952 r. około 192 tys.ton miazgi drzewnej mechanicznej i około 245 tys.ton celulozy drzewnej. Włochy zamierzają importować w roku bieżącym 155 tys.ton celulozy drzewnej w tej liczbie ze Szwecji - 60 tys.ton, z Austrii 35 tys.ton, z USA 25 tys.ton, z Finlandii - 25 tys.ton, oraz z innych krajów 10 tys.ton.

W 1951 roku włoska produkcja papieru i kartonu wyniosła 573 tys.ton w porównaniu z 536 tys.ton w 1950 r.

Zdolność produkcyjna włoskich fabryk papieru i kartonu szacowana jest na 700 tys.ton rocznie w tym papier gazetowy - 120 tys.ton. Sądząc po produkcji w I kw.br. mniejszej niż w I kw.ub.r., zdolność ta nie będzie w roku bieżącym w pełni wykorzystana.

Według prowizorycznych danych import papieru i kartonu do Włoch w 1951 r. osiągnął 23 tys.ton w porównaniu z 32 tys. ton w 1950 r. W roku ubiegłym podobnie jak i w 1950 r. największym dostawcą omawianych artykułów do Włoch, była Austria, której dostawy wyniosły 32,7% całego importu tych artykułów, dalsze miejsca jako ważniejsi dostawcy zajmowały Finlandia - 12% i Szwecja - 7,1%.

Eksport papieru i kartonu z Włoch w 1951 roku był równy 59 tys.ton, podczas gdy w 1950 r. wynosił on tylko 17 tys. ton.

Włoska produkcja papieru gazetowego osiągnęła w 1951 r. 104 tys.ton, czyli o 13,2% więcej niż w 1950 r. Konsumcja wewnętrzna wymienionych artykułów wyniosła w 1951 r. 110 tys. ton, a w roku bieżącym zwiększy się prawdopodobnie do 119 tys. ton.

W związku z bardzo wysokimi cenami papieru gazetowego we Włoszech, szereg wydawnictw otrzymuje subsydia w wysokości od 5 - 60 tys.lirów włoskich na tonę kupionego papieru w zależności od ilości zakupionego towaru i wysokości nakładu gazety. Środki dla powyższego subsydiowania uzyskane są drogą specjalnego podatku pobieranego w wysokości 6 tys.lirów włos-

kich od tony celulozy wyprodukowanej w kraju lub importowanej z zagranicy, oraz 3% podatku od ceny sprzedażnej wszystkich wyrobów papierowych.

Import papieru gazetowego do Włoch wyniósł w 1951 r. 3,5 tys.ton w porównaniu z 8,1 tys.ton w 1950 r., a eksport odpowiednio 1,1 tys.ton i 5,6 tys.ton.

/według BIKI z 1.VII.52/

Produkcja papieru gazetowego w Kanadzie i USA w 1952 r.

Według szacunków "Newsprint Service Biuro" produkcja papieru gazetowego w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych wyniesie w 1952 r. około 6 350 tys.ton.

/według BIKI z 12.VII.52 i New - York Times z 19.VII.52/

Surowce włókiennicze i wyroby

B A W E Ł N A

U. S. A

W dniu 8 lipca br. Departament Rolnictwa ogłosił pierwszą w tym sezonie statystykę obszaru zasiewnego kultur bawełnianych, z którego wynika że jest on o ok. 900.000 akrów mniejszy od zeszłorocznego i wynosi 26,051.000 akrów. Dokładne obliczenia przypuszczalnych zbiorów byłyby w tej chwili przedwczesne, gdyż najbardziej krytyczny okres dojrzewania bawełny dopiero co rozpoczął się i nie wiadomo jakie warunki atmosferyczne panować będą do momentu ukończenia zbiorów. W każdym bądź razie liczyć się należy z minimalnym wynikiem ok. 14 a maksymalnym ok. 16.000.000 bel.

Nawet minimalne zbiory zapewniają U.S.A. pełne pokrycie zapotrzebowania własnego i pulę eksportową w granicach od 4 - 4,5 milionów bel.

Giełda nowojorska, po ogłoszeniu obszaru zasiewnego zareagowała lekką zniżką notowań, pomimo że w tym okresie zaznaczyła się widoczna poprawa stanu kontraktacji, szczególnie na bawełnę z nowych zbiorów.

Egipt

Pod wpływem zniżki cen, opartej na zniesieniu podatku eksportowego, eksport w czasie od 19 maja do 9 lipca wynosił 135.266 bel t.j. przeszło 30% eksportu dokonanego w czasie od 1.IX. do 19.V. czyli w ciągu 8 i 1/2 miesięcy. Pomimo znacznej poprawy w ostatnich kilku tygodniach, eksport sezonu w ilości łącznej 580.331 bel jest o 252.292 mniejszy od zeszłorocznego.

Sytuacja zapasów bawełny w Egipcie jest nadal bardzo poważna i przedstawia się jak następuje:

Zapasy rządowe bawełny ze zbiorów dawnych		154.[illegible] lbs
" prywatne " " "		56.806
Produkcja sezonu 1951/52		1.088.471
Razem		1.300.000 bel
mniej konsumcja własna	163.896	
" eksport do 9.VII.	580.331	744.227 "
Zapasy na dzień 9.VII.t.j. 7 tygodni		555.773 bel

Giełda w Aleksandrii, pomimo dopuszczenia transakcji terminowych na cały okres sezonu 1952/3 t.j. do lipca 1953 roku, nie wykazuje zbytniej aktywności, gdyż koła spekulacyjne wycofały się zupełnie i sfery handlowe angażują się w transakcjach

terminowych wyłącznie w granicach zleceń otrzymanych od bezpośrednich odbiorców zagranicznych.

Cały więc obrót bawełną, dokonywany jest na rynku towarowym z pominięciem giełdy i poziom cen regulowany jest chwilową grą popytu i podaży.

Alexandria Cotton E[illegible]ters Association wystąpiło do rządu z sugestią przedłużenia okresu bezpodatkowego o 1 miesiąc t.zn. do 30 września br. twierdząc, że w czasie kiedy amerykańskie załadunki są jeszcze bardzo ograniczone, można byłoby sprzedać na eksport poważniejsze ilości średniowłóknistej bawełny, jeżeli ceny utrzymane będą na obecnym, atrakcyjnym poziomie. Decyzja rządu spodziewana jest dopiero w sierpniu i zależna będzie od rozwoju sytuacji na innych rynkach światowych.

Sudan

Sytuacja eksportowa Sudanu, dzięki sprzedażom dokonanym w początkach sezonu, dla British Raw Cotton Commission i rządu indyjskiego jest wyjątkowo dobra, gdyż w połowie czerwca pozostało do sprzedania zaledwie 320.000 kantarów /: 45.000 bel:/.

Ceny aukcyjne podane przez Gezira Board jako limit wywoławczy wynoszą obecnie:

Sakel	XG 3S	65	d/lb	cif
	XG 4S	59	"	"
	XG 5S	51	"	"
	XG 4L	47	"	"
	XG 5L	42	"	"

Na dwóch aukcjach w końcu czerwca i początku lipca sprzedano ok. 12.000 bel różnych w/w gatunków oraz 12.800 bel, stanowiące całość zapasów niższego gatunku DG 6L po cenie 2[illegible],5 d/lb fob.

Brazylia

Południowe okręgi Sao Paulo, Parana i Rio Grande po zakończeniu zbiorów i prawie zakończonym odziarnieniu wyprodukowały w sezonie bieżącym przeszło 950.000 bel bawełny, przekraczając zeszłoroczny wynik o ok. 18%. Gatunkowo natomiast włókno jest znacznie gorsze od zeszłorocznego gdyż klasy wyższe do Type 5 włącznie, stanowią zaledwie 19% całości zbiorów wobec 27% w sezonie ubiegłym. Srednie typy 5/6, 6 i 6/7 pokrywają razem 71% typy poniżej 7 zaś 10% zbiorów.

Dla eksportu posiadają znaczenie wyłącznie typy od 1 do 6/7, których łączna ilość ok. 850.000 bel znajduje się w 90% jeszcze w kraju, nie znajdując na razie odbiorców. Do czasu ustalenia nowego parytetu dewiz, rządowa centrala skupu nie może przystąpić do sprzedaży eksportowej, gdyż ceny skalkulowane na obecnie obowiązującym kursie dewiz i cenach urzędowych bawełny, są o 40% wyższe od ceny bawełny amerykańskiej.

Argentyna

Związek Spółdzielni Rolniczych wystąpił do rządu z wnioskiem o dalsze podwyżki kursu dolara przy eksporcie bawełny, gdyż niedawno ustalony kurs preferencyjny w wysokości 7,50 Pesos za $ nie pokrywa rządowych cen minimalnych. Do czasu decyzji rządu, eksport nie może być uruchomiony.

W końcu maja podpisano nową umowę argentyńsko-włoską, w ramach której Włochy mają zakupić bawełnę na sumę 12 mln $.

Peru

W ciągu I półrocza br, który jest równocześnie półroczem sezonu, sprzedano już 50.000 ton bawełny Tanguis i przeszło 3.000 ton Pima co stanowi ok. 85% ilości będącej do dyspozycji na eksport. Dobry wynik tłumaczy się sprzyjającymi warunkami tamtejszego rynku, gdzie handel bawełną nie jest krępowany ani cłem eksportowym ani cenami minimalnymi i dostosować się może bez przeszkód do sytuacji na innych rynkach świata. Bawełna peruwiańska jest dzisiaj obok bawełny amerykańskiej, najtańszą bawełną świata. Cena bawełny Tanguis o dług. włókna 1-1/8" w dobrej klasie wynosi ok. 42.- ¢/lb fob.

Pakistan

Do końca czerwca rząd przejął 297.600 bel z pośród zaoferowanych mu ok. 400.000, odrzucając z powodu zbyt niskiego gatunku ok. 50.000 bel. Reszta nie sklasyfikowana jeszcze, powiększy zapas rządowy o dalsze ok. 35-40.000 do łącznej ilości ok. 340.000 bel. Handel prywatny posiada przeszło 200.000 bel, które na razie nie oferuje rządowi, spodziewając się widocznie zmian polityki rządowej, które umożliwią mu sprzedaż na eksport w okresie późniejszym. Jak dotychczas, pomimo coraz to częściej powtarzających się pogłosek, nie nastąpiła zmiana podatku eksportowego i sprzedaż za granicę prawie, że ustała. Jedynym wyjątkiem była sprzedaż Chinom Ludowym z zapasów rządowych ok. 25.000 bel bawełny odmian średniowłóknistych po cenie o ok. 5% niższej od ceny skupu oraz ok. 18 - 20.000 bel bawełny krótkowłóknistej Desi- Francji i Niemcom zach. po 23.45 d/lb fob t.j. 26% poniżej urzędowej ceny minimalnej.

Pertraktacje międzyrządowe pakistańsko-japońskie o sprzedaż ok. 200.000 bel bawełny w zamian za przędzę i tkaniny bawełniane, zostały przerwane z powodu zbyt rozbieżnych poglądów stron, na temat rozliczenia relacji bawełny w stosunku do przędzy i tkanin.

Ostatnio rząd zwrócił się do eksporterów o przedłożenie mu limitów zagranicznych, dając do zrozumienia, że oferty w granicach o 10% niższych od cen skupu, byłby skłonny akceptować i wykonać albo z własnych zapasów albo zezwolić na wykonanie ich z zapasów danej firmy, której następnie wyrównałby Cotton Board różnicę między ceną krajową i uzyskaną w eksporcie. Akcja ta ta, jak dotąd nie dała rezultatu, gdyż limity zagraniczne nie przekraczają 35 d/lb za gat. American-seed 289F wobec ceny minimalnej 43.95 d/lb. W połowie lipca znajdowało się w różnych składach w Karachi prawie 550.000 bel bawełny, do których dochodzi tygodniowo po kilka tysięcy bel z okręgów plantacyjnych

których zapasy wg. pobieżnego szacunku t mtejszych kół handlowych, sięgają poważnej ilości około 100.000 bel.

Wobec niepowodzenia dotychczas stosowanych półśrodków, rząd będzie w najbliższej przyszłości zmuszony zrewidować swoją politykę bawełnianą i zredukować, jeżeli nie zupełnie znieść, absurdalnie wysoki podatek eksportowy.

Turcja

Wolnorynkowe sprzedaże eksportowe ograniczają się do kilkuset bel tygodniowo po cenach jeszcze dalej zredukowanych do ok. 84 - 86 ¢ USA za kg c&f dla gat. Izmir Akala I.

W końcu czerwca br. podległa Ministerstwu Rolnictwa, Cooperativa Taris, zawarła umowę kompensacyjną z Włochami na dostawę 35.000 bel bawełny w zamian za przędzę i tkaniny surowe. Podstawą rozliczeniową będzie cena 93.30 ¢ za kg gat. Izmir Akala I i 91,30 ¢ za kg gat. Adana Akala I oraz cena $ 1,60 za kg wagi netto tkaniny i $ 1,52 za kg wagi netto przędzy.

Podpisanie umowy dokonała za stronę turecką w/w Cooperativa, za stronę włoską zaś 6 prywatnych firm przemysłowych, mających wykonać całość dostaw.

Do końca czerwca br. wysłano z portów tureckich razem

		56,469	ton metr.
z których przypada na	Niemcy zachodnie	29.879	" "
	Francję	13.581	" "
	Włochy	1.637	" "
	Anglię	1.232	" "
	Europę	10.140	" "

Dla uzdrowienia stosunków panujących w handlu bawełnianym, rząd turecki wydał w dniu 7.VI.br. szeroko opracowany dekret, regulujący sprawę odziarniania, klasyfikowania, prasowania i kondycjonowania bawełny począwszy od 1 września br. Równocześnie rządowy instytut bawełniany ma sporządzić oficjalne standarty mające stanowić podstawę klasyfikacyjną bawełny. Ponadto Ministerstwo Rolnictwa zwróciło się do Zarządów Giełdy w Liverpoolu i Hawrze o zatwierdzenie standartów tureckich i ogłaszanie po 1.IX. różnic wartościowych dla różnych klas bawełny jako obowiązujących stawek przy arbitrażu.

Syria

W porozumieniu z rządem tureckim, wydano i tutaj pewne zarządzenia dla ujednolicenia klasyfikacji bawełny. Ponadto plantatorzy bawełny mają być zobowiązani do natychmiastowego zgłaszania ujawnionych wypadków chorób roślin lub działania szkodników, aby umożliwić specjalnej służbie rządowej, skuteczną walkę z degeneracją plantacji. Koszta "Służby zdrowia bawełny" jak ją rząd nazywa, mają pokryć częściowo plantatorzy i firmy eksportowe. Do Zrzeszenia Eksporterów Bawełny wpłynął wniosek jednego z jej członków, aby sprzedaże dokonywać na zasadach regulaminu Izb Arbitrażowych w Liverpoolu, Hawrze i Bremie. W sierpniu br. ma się odbyć Nadzwyczajne Ze-

branie członków Zrzeszenia dla rozpatrzenia wniosku i ewentualnego wprowadzenia w życie z dniem 1.IX.br.

Tanganika

W połowie czerwca zakończono tegoroczne zbiory bawełny z wynikiem 55.000 bel po 400 lbs.

Do wolnorynkowej sprzedaży przeznaczono 10.000 bel. O resztę toczą się pertraktacje z rządem angielskim i indyjskim o sprzedaż bezprzetargową, przy czym Anglia miałaby przejąć 2/3 i Indie 1/3 tej ilości.

Zgodnie z zarządzeniem gubernatora, całość bawełny ma być wysyłana przez port w Dar-es-Salaam, a nie jak dotychczas przez w/w port i Mombassę.

Południowa Rodezja

Zbiory tegoroczne, wyjątkowo udane dały ogółem ok. 30.000 bel. Skupem tej bawełny zajmuje się rządowa instytucja która płaci w bież. sezonie od 5.75 do 10.- d za lb bawełny nieodziarnionej loco punkt skupu.

Włochy

Stale pogłębiający się kryzys zbytu wyrobów bawełnianych spowodował dalsze redukcje pracowników w prawie wszystkich fabrykach.

Jeszcze w marcu br. Włochy obawiały się braku bawełny i starały się usilnie o przyznanie im pożyczki na zakup ok. 100.000 bel w USA. Raptowny spadek zbytu krajowego i zagranicznego, zmuszając przemysł do zmniejszenia produkcji, spowodował, że Włochy nie wykorzystały nawet połowy przeznanej im pożyczki i wstrzymały dalszy zakup bawełny na okres do 1.IX.br.

Francja

Miarą kryzysu panującego w przemyśle bawełnianym Francji jest malejąca od trzech lat konsumcja bawełny, która w roku 1951 obejmowała 246.460 ton wobec 274.500 w roku 1950. Starania Francji o rozszerzenie uprawy bawełny w koloniach afrykańskich, nie dały dotąd spodziewanego wyniku i w sezonie 1951/2 dostarczyły one razem 38.400 ton,

z których przypada	na Algier	2.000 "
	Marokko franc.	900 "
	Wybrzeże zach. afryk.	4.500 "
	Afryka Równik.	31.000 "

Gatunkowo produkcja [illegible] się z odmian egipskich ok. 15 i z odmian amerykańskich ok. 85%.

Projekt nawodnienia okręgu Kouroumari i założenia tam ok. 50.000 hektarowej plantacji Karnaku nie został nawet rozpoczęty, chociaż plan rządowy przewidywał jego ukończenie na na rok 1953.

Trudności dewizowe uniemożliwiają przemysłowcom zakup bawełny w odpowiednich ilościach i w dobrze gatunkowym dla nich najbardziej racjonalnym. Od stycznia br. sytuacja pogarsza się jeszcze bardziej i w końcu I półrocza zapasy we Francji pokrywały zaledwie 2-miesięczne zapotrzebowanie przemysłu.

Eksport wyrobów bawełnianych obejmował ostatnio już tylko posiadłości zamorskie Francji i ilościowo nie pokrywał 50% eksportu z czerwca 1951 roku.

W E Ł N A

Z okazji Międzynarodowej Konferencji Wełnianej, odbytej w Londynie w czasie od 9-16 czerwca br, Commonwealth Economic Committee przedłożył szczegółową statystykę wełny za ostatni sezon, z której wynika, że kraje kapitalistyczne świata wyprodukowały w tym sezonie

R a z e m	1.975	mln.lbs na bazie pranej
z których przypada na Anglię i kraje dominialne	1.112	" " " "
Argentynę	244	" " " "
U.S.A.	150	" " " "
Urugwaj	104	" " " "
Resztę świata kapital.	365	" " " "

czyli o 5 mln lbs mniej niż w sezonie poprzednim.
Konsumcja zaś świata kapitalistycznego w roku kalendarzowym 1951 wynosiła razem 1.953 mln.lbs na bazie pranej

z których przypada na przemysły: U.S.A.	489	" " " "
Anglii	397	" " " "
Francji	198	" " " "
Niemiec zach.	117	" " " "
Włoch	97	" " " "
Japonii	80	" " " "
Belgii	55	" " " "
Resztę świata kapital.	520	" " " "

czyli o 427 mln lbs mniej niż w roku 1950.
Na początku sezonu 1951/2 czyli we wrześniu 1951 posiadały

kapitalistyczne kraje	produkujące wełnę handl.	171	mln lbs
i kapitalist. "	konsumujące "	876	" "

w zapasie.

Gatunkowo produkcja dzieli się na:

merinosy	728	mln lbs na bazie pranej
crossbredy	915	" " " " "
dywanowe i inne	332	" " " " "

i wykazuje lekki spadek merinosów, przy równoczesnym zwiększeniu produkcji crossbredów i wełen dywanowych. Napoważniejszymi producentami wełny merinosowej były Australia - 58, Południowa Afryka - 17 i Argentyna - 15%. Odnośnie podziału wełny na typy, 3 rynki dominialne jak Australia, Nowa Zelandia i Południowa Afryka wykazują następujący wynik:

	Wyrynoby				Crossbredy	
	powyż.70's 70's 64/70's	64's	64/60's i 60/64's	60's	60/58's i niżej do 56's	50/56's i niżej do 44's
Australia	19,3%	18,6%	24,5%	10,2%	22,6%	4,8%
Nowa Zelandia			1,8%	2,1%	16,7%	79,4%
Połudn.Afryka	45,4%	38,8%	1,6%	0,2%	reszta w ilości 14% składa się z wełen tubylczych i karakułów.	

Australia

Aukcje drugiej połowy czerwca, ostatnie bieżącego sezonu, stały pod znakiem lekkiej zwyżki i w Brisbane, gdzie oferowano jak na późną porę sezonu, dość dobry asortyment, uzyskano jeszcze wyższe, od innych ośrodków, ceny.

Spęd owiec z pastwisk do obozów strzyży i prace przygotowawcze związane ze strzyżą trwają w całym kraju. Z dokonanego przy tej okazji przeglądu stad, fachowcy spodziewają się wyniku, gatunkowo i ilościowo, lepszego od zeszłorocznego. Nawet w okręgach New South Wales, Queensland i Victoria, gdzie w okresie listopad/grudzień panowała niebezpieczna posucha, nastąpiła później poważna poprawa warunków atmosferycznych i w związku z tym polepszył się stan zdrowotny owiec.

Po zakończeniu sprzedaży tegosezonowej okazało się, że strzyża zeszłoroczna dała ogółem 3.318.236 bel wełny potnej po ok. 300 lbs, czyli o 176.359.bel mniej niż w sezonie poprzednim. Cena przeciętna uzyskana w obecnym sezonie wynosi 72,78 d/lb i jest niższa o 51% od uzyskanej w sezonie 1950/51.

Nowa Zelandia

Produkcja wełny w sezonie 1951/2 wynosiła 391 mln lbs wełny potnej i była zaledwie o 1 mln większa od wyniku poprzedniego roku.

Zrzeszenie Hodowców Nowo-Zelandzkich postanowiło przedłużyć okres działania, powołanej w zeszłym roku do życia, organizacji interwencyjnej /: N.Z. Wool Disposal Commission:/ na przyszły sezon do końca czerwca 1953.

Południowa Afryka

Produkcja zakończonego sezonu wynosiła 248 mln lbs wełny i była o 8 mln lbs większa od wyniku sezonu 1950/1 r. Prawie 99% produkcji sprzedano na aukcjach, które w ciągu całego sezonu cieszyły się dobrą frekwencją.

Przemysł krajowy, konsumując zaledwie 10 mln lbs wełny potnej, nie wpływa na kształtowanie się cen i zależny jest od tendencji narzuconej rynkowi przez odbiorców zagranicznych. Sześć krajów odebrało w sezonie 1951/2 80% produkcji a.m. Anglia 22,2 - Francja 14,2 - U.S.A. 13,9 - Włochy 10,9 - Niemcy zach. 9,9 i Belgia 9%.

Stany Zjednoczone, w zeszłym roku bardziej aktywne na tym rynku, zmniejszyły zakupy z 34,5 do 27,6 mln lbs, Włochy

zaś zwiększyły je o prawie 4,0 mln lbs.

Japonia, zakupując w sezonie 1950/1 niespełna 1 mln zwiększyła zakupy w sezonie 51/2 do 7,2 mln lbs i stała się siódmym z rzędu odbiorcą wełny połudn.afrykańskiej. Cena przeciętna uzyskana w sezonie 1951/2 była o 48% niższa od uzyskanej w koniunkturalnym sezonie 50/1 i wynosiła 49,16 d/lb.

Argentyna

Sprawa eksportu wełny, pomimo pewnego ożywienia w maju i czerwcu, nadal jest nie uregulowana, gdyż hodowcy nie mogą przy dzisiejszych cenach światowych z jednej strony i obecnym parytecie Pesa z drugiej strony, uzyskać nawet poziomu własnych kosztów. Parytet oficjalny ustalony dla dewiz uzyskanych z eksportu wełny w wysokości 1 Pesos za $ USA, sztucznie podtrzymywany przez rząd, nie odzwierciedla efektywną siłę kupna Pesa w kraju i powoduje obserwowaną od dawna niechęć hodowców do pozbycia się towaru za pieniądz, który stracił ich zaufanie.

Uchwalona w czerwcu, podwyżka parytetu uzyskanego przy eksporcie bawełny o 50% uprawnia hodowców wełny do stosowania obstrukcji eksportowej, domniewając, że rząd i w tym wypadku w końcu ulegnie i przyzna im ten sam kurs preferencyjny.

W ciągu 1 roku t.j. od maja 1951 do kwietnia 1952 włącznie sprzedano na eksport zaledwie 22 mln lbs czyli 11% masy towarowej będącej do dyspozycji na cele eksportowe. Chociaż sprzedano w maju/czerwcu razem około 16 mln lbs, Argentyna posiada na trzy miesiące przed nową strzyżą przeszło 160 mln lbs wełny niesprzedanej.

W tym stanie rzeczy, problem uruchomienia eksportu wełny na poziomie lat ubiegłych, staje coraz to bardziej palącą kwestią życia gospodarczego Argentyny, której bilans płatniczy oparty jest na eksporcie artykułów żywnościowych i wełny.

Urugwaj

Szybciej dostosowując się do sytuacji międzynarodowej od Argentyny, Urugwaj wykorzystuje obecnie okres międzyaukcyjny rynków dominialnych i sprzedaje poważne ilości nagromadzonej w ciągu roku wełny, po cenach ostatnich notowań światowych.

Zniesienie klauzuli dolarowej przy eksporcie wełny dało temuż rynkowi dalszy impuls do ożywienia obrotów. Anglia, po prawie 10-letniej przerwie, zakupiła ostatnio 2 mln lbs wełny crossbredowej dla celów doświadczalnych i w razie pozytywnego wyniku, ma zamiar poważnie zwiększyć swoje zakupy.

Japonia również okazuje zainteresowanie dla wełny urugwajskiej i stara się o zawarcie umowy handlowej, w ramach której zobowiązałaby się zakupić 15-20 mln lbs wełny potnej.

Poza wełną potną, Urugwaj eksportuje w dalszym ciągu całą produkcję czesanki, której prawie wyłącznym odbiorcą są U.S.A.

Anglia

Zapasy wełny zredukowane w marcu/kwietniu do poziomu nie notowanego od kilku lat, pomimo zwiększenia ich w ciągu maja/czerwca, wynoszą obecnie 161 mln lbs na bazie pranej. W ilości tej włączone są ok. 28 mln lbs wełny będącej w posiadaniu rządu i tym samym nie dostępnej dla obrotu handlowego lub przemysłowego.

Wg oświadczenia prezesa Board of Trade, rząd ma zamiar zwiększyć te zapasy do końca b.roku o dalsze ok. 15 mln lbs, których zakup powierzony będzie firmom brok erskim. Przemysł angielski w dalszym ciągu pracuje w ograniczonym zakresie, gdyż rynek wewnętrzny jak również eksportowy nie zdradza objawu większego ożywienia. Jedyną dziedziną wykazującą pewną poprawę, to wełniana przędza dziewiarska, eksportowana obecnie do U.S.A. i Kanady. Aukcja wełen indyjskich w Liverpoolu w dniu 29.VI. potwierdziła ogólno-światową tendencję zwyżkową w granicach od 10-15% w stosunku do cen płaconych w maju br.

Pierwsza seria aukcji londyńskich w czasie od 15 do 18 lipca br. potwierdziła ogólną tendencję ostatnich aukcji dominialnych, chociaż asortyment był wyjątkowo słaby. Ceny płacone, były zależne od oceny pojedyńczych partii i kilka lepiej udanych lotów, uzyskało ceny od 5 do 10% wyższe od ostatnio notowanych cen dominialnych. Ogółem sprzedano w ciągu tych aukcji 20.500 bel, a mianowicie: 13,200 nowozelandzkich crossb dów, 4.600 australijskich i 2.700 południowo-afrykańskich merinosów. Dominującym kupcem był Bradford, który zakupił prawie 90% sprzedanej wełny.

Podczas ostatnich dwóch aukcji w dniach 23 i 25.VII oferowanych będzie 25.000 bel o składzie gatunkowym:

Crossbredy nowozelandzkie	17.500 b l
Merinosy australi skie	5.500 "
" połudn.afrykańskie	2.000 "

J U T A

Pakistan

Na wątłych podstawach zbudowany gmach polityki jutowej, broniony uporczywie przez Pakistani Jute Board runął pod naporem sił ekonomicznych w momencie, kiedy efekt dla życia gospodarczego jest już małowartościowy w porównaniu z szansami jakie istniały 3 miesiące temu. Kompletny zastój w obrotach krajowych i eksportowych jutą trwający od przeszło 3 miesięcy, spowodował, że Jute Board zniósł 20.VI. ustalone przez się minimalne ceny eksportowe i w ślad za tym, rząd zredukował podatek eksportowy z Ł 20 sh 12 do Ł 9 za tonę ang.

Ceny eksportowe obowiązujące do 20.VI. w wysokości Ł 125.-/t. dla gat. Mill Firsts i Ł 136.-/t za gat. Grade

T ssa 2/3 spadają bez ustanku i dzisiejsze oferty po 90-95 Ł nie znajdują reflektantów.

W momencie, kiedy zbiory nowej juty są w pełni, Pakistan posiada przeszło 2 miliony bel zeszłorocznej juty niesprzedanej. Jeżeli zważyć, że zapotrzebowanie całego świata za wyjątkiem Indii nie przekracza obecnie 3-1/2 mln bel rocznie, dzisiejszy zapas pakistański pokrywa przeszło 60% tegoż zapotrzebowania.

Indie, mając umową handlową zagwarantowaną dostawę 2-1/2 mln bel, nie wykorzystały kontyngentów w granicach ok. 1 mln bel, gdyż własna produkcja pokryła w sezonie 1951/2 przeszło 3 mln bel. Wg sprawozdań indyjskich okręgów uprawnych, obszar tegoroczny jest o 20% większy od zeszłorocznego i przyczyni się do poważnie zmniejszonej zależności Indii od dostaw pakistańskich.

Przyjmując dla Pakistanu produkcję tegoroczną w ilości 6 mln bel otrzymamy wraz z zapasem zeszłorocznym ilość przeszło 8 mln bel, będących do dyspozycji na cele eksportowe w okresie od sierpnia br. do końca lipca 1953 roku, w którym to okresie, możliwości zbytu nie przekraczają 4,5 do 5 mln bel.

Jest rzeczą naturalną, że światowy przemysł jutowy dotknięty od dłuższego czasu kryzysem zbytu wyrobów, nie spieszy się z zakupem surowca, który jego zdaniem musi z postępem czasu jeszcze stanieć.

Pomimo więc drastycznego spadku cen juty, odbiorcy zagraniczni trwają w dalszym ciągu w pozycji wyczekującej depresjonując coraz bardziej poziom cen.

W tej sytuacji należy się liczyć z drugą jeszcze poważniejszą redukcją podatku eksportowego i zupełnym zniesieniem cen kontrolnych wewnątrz kraju.

Są też pogłoski, że rząd dla podtrzymania ceny wewnętrznej ustali specjalny kurs dla walut pochodzących z eksportu juty i bawełny.

W każdym bądź razie sytuacja rynkowa juty jest w wysokim stopniu zagmatwana i wymaga zasadniczego uporządkowania w sensie przystosowania cen do osiągalnego poziomu.

W ostatniej chwili nadeszła wiadomość o uchwale Pakistan Jute Board w sprawie cen eksportowych juty na czas od 15.VII do 31.VIII br.

Zgodnie z decyzją powzięto przez P.Jute Association, w dniu 14 bm, P.Jute Board będzie udzielać licencji wywozowych na transakcje dokonane przed lub po dacie uchwały, jeżeli ceny osiągną nast. minimum:

Mill Firsts	81.-	Ł/tonę	ang.dł.	cif	porty	europ.	
Grade	73.-	"	"	"	"	"	"
Grade Tossa 2/3	88.-	"	"	"	"	"	"
" Lightnings	69.-	"	"	"	"	"	"
" Hearts	65.-	"	"	"	"	"	"

Przed 31.VIII ma się odbyć następne zebranie członków P.Jute Association, dla powzięcia decyzji odnośnie cen eksportowych po 1.IX br.

W pierwszych dniach po ukazaniu się uchwały P.J.A. dokonano kilka transakcji eksportowych z Anglią, Francją i Belgią na łączną ilość ok. 25.000 bel.

Indie

Druga redukcja podatku eksportowego na wyroby jutowe wprowadzona w życie w końcu maja br. wraz ze spadkiem cen juty surowej, przyczyniła się zwiększenia eksportu w czerwcu o ok. 12% w stosunku do miesiąca maja br. Dziś oferują Indie tkaninę Hessian o wadze 8-1/2 uncji po 10,89 d/za yd fob, za którą przed dwoma miesiącami żądano 14,50 do 15.- d.

Anglia

Pod wpływem drastycznego spadku cen indyjskich, przemysł angielski zdecydował się na kolejno drugą redukcję cen wyrobów jutowych w stosunkowo krótkim okresie czasu od 1.IV do 11.VI.br. a.m. o 15 - 20% w stosunku do zredukowanych w kwietniu cen /podanych w nr 17/52 WHZ z 7.V.br/.

Ważne od 11.VI. br. ceny wynoszą:

Przędza jutowa:

8-lbs Common Cops	18.53 d/Lb
7-lbs Second Rio Warp	23.91 "
8-lbs " " "	23.36 "
4-lbs Jute JCFGD	30.47 "
5-lbs " "	28.08 "
6-lbs " "	26.66 "
8-lbs Sacking Chains	19.10 "
24-lbs " Weft	14.47 "
14-lbs Carpet Warp	17.90 "

Tkaniny jutowe:

Hessian	10-1/2	uncji	o szerok.	40"	15.67 d/lb
"	10	"	"	"	14.86 "
"	9-1/2	"	"	"	14.19 "
"	9	"	"	"	13.51 "
"	8	"	"	"	12.10 "
Tarpauling	16	"	"	36"	22.47 "
"	18	"	"	"	26.87 "
Twill Sacking	16	"	"	27"	20.28 "
" "	20	"	"	"	25.13 "
D.W.Bagging	16	"	"	36"	19.41 "
" " "	18	"	"	"	20.11 "

Peru

W maju br. uruchomiono Chichayo pierwszą fabrykę wyrobów jutowych, której produkcja obliczona jest na 10 mln metrów tkanin. Na razie przerabiana będzie juta pakistańska z domieszką dziko rosnącej tam odmiany juty.

Na małej plantacji doświadczalnej podjęto próby zaklimatyzowania nasion sprowadzonych dwa lata temu z Pakistanu i jeszcze w roku bieżącym ma być założona 1.000 hektarowa ferma w okolicach górnego biegu Amazonki, gdzie uprawa szlachetnych gatunków rokuje dobre wyniki.

S I S A L

Indonezja

W związku z szybką odbudową plantacji sisalowych, rząd przystąpił do budowy przędzalni i tkalni płócien opakunkowych, w której w miejsce juty, przerabiane będą odpadki włókna sisalowego, których eksport nie kalkuluje się przy obecnym poziomie ceny juty. Produkcja zakładów obliczona jest na 12 mln worków, co stanowi około 1/3 zapotrzebowania kraju. Urządzenie maszynowe wartości ok. 1.500.000 Ł zamówione zostało w całości w Japonii i ma być dostarczone w I połowie 1953 r.

Brytyjska Afryka Wschodnia

Pomimo szkód jakie wyrządził tam katastrofalny tajfun w okresie grudzień/styczeń, produkcja sisalu w I kwartale br. była o przeszło 2.000 ton wyższa od zeszłorocznej i wynosiła 46.965 ton.

Sytuacja w międzyczasie pogarsza się z tygodnia na tydzień, gdyż pomimo poważnego spadku cen, zainteresowanie tradycyjnych odbiorców jak U.S.A., Anglii i Francji nie pokrywa nawet 1/3 zeszłorocznych transakcji.

Abaca /Manilla-Hemp/

W ślad za spadkiem cen sisalu, ceny manilli obniżyły się w ciągu ostatnich kilku tygodni o przeszło 20% i w dniu 10.VII.br. notowano Manillę Filipińską:

	Non-Davao	Davao	
Gatunek S2	178.-	173.-	Ł/t.ang.cif
J1	161.-	171.-	" " "
G	153.-	164.-	
J2	116.-	---	

Notowania wełny w trzech najważniejszych ośrodkach aukcyjnych
(w d mng. za lb na warunkach ex floor - saleroom)

Kraj pochodzenia wełny	AUSTRALIA						NOWA ZELANDIA		POŁUDNIOWA AFRYKA	
Data i miejsce aukcji	Spin.good fleece-warp		Aver.Sp.& best topmaking-warp		Crossbred good-average		Crossbred good-average		Spinners Style-fullwarp	
	70's	64's	64's	60's	56's	50's	56's	50's	70's	64's
16. - 19.VI.1951 Sydney	144.00	136.-	134.20		88.20	65.80	aukcje sezonowe 1951/52 roku zakończone			
17. - 19.VI. " Adelaide	141,60		129.80	113.60	84.60	61.00				
24.VI. " Geelong		129.60	128.80			61.60				
23. - 26.VI. " Brisbane	148.00		144.00							
26. - 27.VI. " Perth		135.20	135.20	120.80		63.20				
25. - 30.VI. " Melbourne		136.00	136.00		80.00	64.00				

Uwaga: Aukcje w Australii na sezon 1952/53 rozpoczną się w dniu 1 września br.
Nowej Zelandii " " " " " 10 listopada br.
Połudn.Afryce " " " " " 2 września br.

NOTOWANIA BAWEŁNY NA GŁÓWNYCH RYNKACH ŚWIATA

Kraj pochodzenia	U. S. A.	E G I P T		P A K I S T A N		B R A Z Y L I A
Gatunek	Middling 15/16"	Karnak -good	Ashmouni -good	289F. - Rg.	N.T. - Rg.	Grade 4/5
Cena i waga w jednostkach krajowych	¢ USA/lb	tallaris/cantar		d ang. / lb		Cruzeiros / arobas
Termin dostawy	natychmiast	listopad	sierpień	natychmiast		natychmiast
23 czerwiec 1952	41.50	giełda nieczynna				314.--
24 "	41.15	z powodu świąt				-"-
25 "	41.55	89.40 (51.81)	69.10 (40.04)			-"-
26 "	40.95	89.75 (52.01)	73.10 (42.36)			-"-
27 "	40.70	90.90 (52.68)	73.55 (42.62)			314.-- (51.65)
30 "	40.65	93.10 (53.95)	73.80 (42.77)			-"-
1 lipiec 1952	40.90	92.60 (53.66)	74.-- (42.88)			święto
2 "	40.75	92.75 (53.75)	73.77 (42.75)			314.-- (51.65)
3 "	40.60	91.75 (53.17)	73.33 (42.50)	43.14 (50.33)	43.02 (50.19)	-"-
4 "	święto	93.10 (53.95)	73.70 (42.71)			311.-- (51.16)
7 "	40.70	96.75 (56.07)	74.40 (43.12)	minimalne ceny urzędowe		309.-- (50.83)
8 "	40.60	96.10 (55.69)	74.10 (42.94)	dotychczas nie zmienione		307.-- (50.50)
9 "	40.55	94.25 (54.62)	73.95 (42.85)			-"-
10 "	40.65	94.75 (54.91)	73.57 (42.63)			306.-- (50.33)

Kraj pochodzenia	U. S. A.	E G I P T		P A K I S T A N		B R A Z Y L I A
Gatunek	Middling 15/16"	Karnak -good	Ashmouni -good	289F - Rg.	N.T. - Rg.	Grade 4/5
Cena i waga w jednostkach krajowych	¢ USA/lb	tallaris / cantar		d ang. / lb		Cruzeiros / arobas
Termin dostawy	natychmiast	listopad	sierpień	natychmiast		natychmiast
11 lipiec 1952	40.45	94.85 (54.97)	73.45 (42.57)			304.-- (50.01)
14 "	40.20	93.55 (54.21)	73.40 (42.54)			-"-
15 "	40.05	92.32 (53.50)	73.17 (42.40)			302.-- (49.68)
16 "	39.95	92.35 (53.52)	73.20 (42.42)			300.-- (49.35)
17 "	39.85	91.85 (53.23)	73.28 (42.47)			-"-
18 "	39.95	91.65 (53.11)	73.40 (42.54)			-"-
21 "	40.05	90.20 (52.27)	73.27 (42.46)			-"-
22 "	-"-	89.55 (51.90)	73.39 (42.53)			-"-
23 "	40.05	89.25 (51.72)	73.36 (42.51)			302.-- (49.68)
24 "	40.15	-"-	-"-			304.-- (50.01)
25 "	39.90	8o.50 (52.87)	73.48 (42.58)			-"-

Uwaga: cyfry podane w nawiasach oznaczają równowartość w ¢ USA za lb.
Notowania pakistańskie podane są w wysokości rządowych cen minimalnych, w ciągu lipca nie zmienionych.

T/2113

Metale i wyroby

Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali

A n g l i a. Produkcja stali w Anglii osiągnęła w czerwcu bardzo wysoki poziom 16 252 tys.ton w skali rocznej pomimo mniejszej liczby dni roboczych na skutek świąt. W roku ubiegłym w tym samym miesiącu produkcja stali surowej w stosunku rocznym wynosiła 16 007 tys.ton. Wysoki poziom produkcji czerwcowej spowodował, że w ciągu pierwszego półrocza W.Brytania przekroczyła nieznacznie poziom produkcji stali wyznaczony na rok bieżący przez rząd i wynoszący 16 mln. ton. Utrzymanie jednak tego poziomu w drugim półroczu nie będzie łatwe - jak już wspominał poprzedni numer Rynków Towarowych - w związku z sezonowym spadkiem produkcji w III kwartale roku.

Produkcja surówki w czerwcu wyniosła 10 384 tys.ton w skali 12 miesięcy w porównaniu do 9 497 tys.ton o rok wcześniej.

Podobne cyfry odnoszą się również do całego okresu pierwszych 6-ciu miesięcy bieżącego i ubiegłego roku.

Systematyczny i długofalowy niedobór złomu żelaznego na który skazane jest hutnictwo brytyjskie powoduje konieczność możliwie szybkiej i jak największej rozbudowy produkcji surówki do czego rząd w swych programach produkcyjnych przykłada dużą wagę. W lipcu uruchomiono dwa nowe wielkie piece, a w pozostałych miesiącach b.r. projektuje się uruchomienie dalszych kilku wielkich pieców będących obecnie w budowie. W ciągu najbliższych pięciu lat brytyjska Iron and Steel Federation projektuje zwiększenie produkcji surówki z 10,5 mln.ton obecnej zdolności produkcyjnej do 13 mln.ton w 1957 roku.

Pomimo wysokiej produkcji stali w czerwcu jej niedobór na rynku angielskim nie jest wcale mniejszy niż w pierwszych miesiącach roku powodując nadal trudności zaopatrzeniowe w szeregu przemysłach metalowych, a w szczególności w przemyśle stoczniowym. Jak dotychczas rząd brytyjski nie powiększył przydziałów stali dla przemysłu krajowego spodziewając się obniżenia produkcji w lipcu i sierpniu co spowoduje konieczność uzupełnienia dostaw dla przemysłu krajowego z utworzonych w maju i czerwcu na ten cel zapasów.

Pomimo szerokiego niezadowolenia wielu dawnych właścicieli brytyjskiego przemysłu hutniczego, reprywatyzacji tego przemysłu - co było jednym z punktów programu politycznego obecnego rządu - nie należy się spodziewać w/g sugestii periodyka Metal Bulletin'u wcześniej niż w drugiej połowie 1953 "Nawet jednak po reprywatyzacji - pisał ten periodyk - jakikolwiek "laisser-fe[illegible]" jest nie do pomyślenia".

Obecnie eksportowe ceny stali walcowanej fob port[illegible] brytyjskie kształtują się następująco:

	Ł	s.	d.		Ł.	s.	d.
M.S. blachy uniwersalne	46	3	0	=	51	3	0
Srednia płyty poniżej 3/16"	52	12	6	=	57	12	6
Blachy kotłowe	48	3	0	=	53	3	0
Stal profilowa	...	...	...	=	45	8	0
Dźwigary i belki	...	...	...	=	45	18	0
Kontowniki /basis/	...	...	...	=	49	16	6
Kontowniki 2x2x1/4" ...	...	...	...	=	51	6	6
Stal płaska 1 1/4x5" ..	...	...	...	=	49	16	6
Stal prętowa i kwadratowa	...	...	...	=	47	8	0
Blacha czarna CR 17-BG	...	...	...	=	66	10	0
Blacha czarna CR 23-24 BG	...	...	...	=	67	10	0

S t a n y Z j e d n o c z o n e. Zakończony w połowie trzeciej dekady lipca strajk robotników amerykańskiego przemysłu hutniczego trwający łącznie ponad 7 tygodni spowodował w rezultacie stratę około 13-13,5 mln.ton /short/ stali surowej, czyli ca 12% produkcji rocznej, której wyrównanie w drugiej połowie roku jest bardzo mało-prawdopodobne przede wszystkim dla tego, że na skutek strajku około 10.mln.ton rudy żelaznej nie będzie mogło być dostarczone z Wielkich Jezior do hut przed zimą, co spowoduje niedobór tego surowca w miesiącach zimowych, w których huty nie będą dysponowały odpowiednimi zapasami rudy. W związku z powyższym należy się liczyć ze zwiększonym popytem na rudę zagraniczną wszystkich większych koncernów stalowych w USA w nadchodzących miesiącach, co może przyczynić się również do zwyżki frachtów w tym czasie.

Pomimo silnego niedoboru stali na rynku krajowym z powodu strajku nie należy się spodziewać obecnie po uruchomieniu produkcji większych zakupów stali europejskiej przez importerów amerykańskich. Nie ulega jednak wątpliwości, że siła konkurencji amerykańskich eksporterów stali zmalała znacznie co będzie miało wpływ na ogólne wzmocnienie kapitalistycznego rynku stali, którego oznaki szczególnie w Japonii sygnalizował już poprzedni numer Rynków Towarowych.

N i e m c y z a c h o d n i e. W czerwcu Niemcy zachodnie wyprodukowały 1 224 tys.ton stali surowej, podczas gdy w maju produkcja wyniosła 1 289 tys.ton. Odpowiednie cyfry dla produkcji surówki wynoszą 1 015 tys.ton i 1 079 tys.ton. Największy spadek produkcji w czerwcu miał miejsce w odniesieniu do stali walcowanej, której produkcja zmniejszyła się z 869,7 tys.ton w maju na 801 tys.ton w czerwcu.

Zachodnio-niemiecki przemysł hutniczy przedłożył Radzie OEEC /organizacja krajów marshallowskich/ oraz Wojskowemu Zarządowi Bezpieczeństwa /Military Scurity Board/ osiem projektów zwiększenia zdolności wytwórczej zachodnio-niemieckich stalowni do poziomu 16,5 mln.ton rocznie stali surowej pod koniec 1953 r. Większa część dodatkowej zdolności produkcyjnej przypadnie na trzy koncerny a m.August-Thyssen Hütte - 900 000 ton, Reichswerke - 500 000 ton i Zakłady Kruppa 100 000 ton wysoko-gatunkowej stali rocznie. Prace wstępne przy realizacji w/w projektów już się rozpoczęły.

Donoszą z Bonn, że specjalny komitet składający się z przedstawicieli hutnictwa, przemysłu metalowego i budowlanego oraz przedstawicieli władz, studiował w połowie lipca zagadnienie ewentualnego wpływu jaki miałoby na gospodarkę zachodnio-niemiecką całkowite zliberalizowanie rynku żelaza i stali. Wyniki tych obrad nie są jeszcze znaczne, a ostateczna decyzja należy do zachodnio-niemieckiego "parlamentu", którego pierwsza sesja odbędzie się we wrześniu.

W dniu 30.VI.b.r. wygasła umowa W.Brytanii z Niemcami zachodnimi na dostawę złomu żelaznego. Teoretycznie oznacza to zakończenie wysyłek złomu do Anglii. W związku jednak z niewykonaniem przez Niemcy zachodnie dostaw w przewidzianej wysokości do dnia 30.VI.b.r. około 70 000 ton złomu dostarczone będzie Anglii w najbliższych miesiącach.

W pierwszych 5-ciu miesiącach b.r. Niemcy zachodnie eksportowały 197 000 ton złomu z czego około 60 000 ton otrzymała Anglia, 30 000 ton Szwecja, 24 000 ton Włochy i 16 000 ton Austria.

Jak dotychczas nie przewiduje się odnowienia umowy na dostawy złomu do W.Brytanii, aczkolwiek możliwe są mniejsze transakcje prywatne. Przemysłowe koła zachodnio-niemieckie popierają projekt całkowitego zawieszenia eksportu złomu, którego zbiórka powiększyła się ostatnio po uchyleniu systemu przydziałów i kontroli cen.

B e l g i a. W połowie lipca zakończyły się rokowania belgijsko-brytyjskie w sprawie dostaw stali belgijskiej do Anglii w III kwartale b.r. W okresie tym Belgia dostarczy Anglii łącznie 90 000 ton stali walcowanej po cenach niższych niż dotychczas. Cena stali handlowej i prętowej ustalona została na 5 750 fr. belg. za tonę fob Antwerpia, czyli nieco ponad £ 41 za tonę. W odniesieniu do cen w dostawach do wszystkich innych krajów niedolarowych, eksporterzy belgijscy postanowili również obniżyć ich poziom przyjmując za podstawę cenę wyżej wymienioną. Dotychczasowa cena stali handlowej w eksporcie do krajów niedolarowych wynosiła od 5 800 fr. fo 6 500 fr.belg.za tonę fob.

Pomimo zatem strajku amerykańskiego, którego końca nie można się było spodziewać w połowie lipca, rynek belgijski po przejściowym okresie wzmocnienia w pierwszej połowie miesiąca doznał wyraźnego osłabienia w drugiej połowie lipca.

Produkcja stali surowej w Belgii wyniosła w czerwcu 390 578 ton wobec 421 427 ton w maju b.r.

Począwszy od 1-go lipca huty i stalownie w Luksemburgu rozpoczęły akcję stopniowego zmniejszania produkcji stali z powodu kurczenia się rynków zbytu.

F r a n c j a. Produkcja stali surowej w czerwcu utrzymała się na wysokim poziomie z miesiąca poprzedniego mimo mniejszej ilości dni roboczych. Wyniosła ona 889 000 ton stali surowej i 816 000 ton surówki żelaza. Produkcja stali walcowanej kształtowała się na poziomie 618 tys.ton w porównaniu do 665 tys.ton w miesiącu poprzednim.

We Francji opracowuje się obecnie siedmioletni program modernizacji przemysłu hutniczego /łącznie z hutnictwem Zagłębia Saary/, który winien dać w rezultacie ponoć 50-cio procentowy wzrost produkcji do poziomu 20-21 mln.ton rocznie. Według wypowiedzi V-prezydenta francuskiej federacji żelaza i stali koszty tego programu modernizacji i rozbudowy hutnictwa oceniany jest na 450 miliardów franków fr. co odpowiada około £ 460 mln.

Projekt ten jest kontynuacją dotychczasowego programu rozbudowy hutnictwa francuskiego rozpoczętego w 1945 r. lecz pozostającego w opóźnieniu około 18 miesięcy. Dotychczasowy koszt rozbudowy hutnictwa obliczany jest na 250 miliardów fr.

W maju Saara wyprodukowała 241 000 ton stali surowej i 223 tys.ton surówki. Produkcja stali walcowanej wyniosła 161 tys.ton.

J a p o n i a. Z Tokio donoszą, że rozmowy brytyjsko-japońskie w odniesieniu do importu 250 000 ton stali japońskiej - o czym donosiły już "Rynki Towarowe" utknęły na martwym punkcie na skutek trudności płatniczych. Japończycy nie są zadowoleni z obowiązującej obecnie umowy płatniczej brytyjsko-japońskiej, a wpływy szterlingowe jakie otrzymują za swój eksport do Anglii systematycznie tracą na wartości w związku z osłabieniem funta szterlinga. Ostatnio przeliminowana kwota funtów na zakup 800 000 ton węgla indyjskiego musiała być z tego powodu podniesiona.

Anglia zamierzała kupić za funty na rynku japońskim 45 000 ton stali do przewalcowania na blachy, 40 000 stali prętowej na drut, 40 000 ton wlewków stalowych, 20 000 ton stali handlowej i 45 000 ton kęsów do przewalcowania.

Ostatnio przemysł japoński uzyskał znaczne zamówienia na stal z Indii i Pakistanu. Indie zamierzają nabyć 5 000 ton blach, 20 000 ton stali podwalcowanej, a Pakistan 15 000 ton stali prętowej, 1 500 ton blach galwanizowanych i 10 000 ton stali do przewalcowania.

/według The Metal Bulletin i meldunków Reutera/

Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaznych

Jak podaje "Metal Bulletin" z połowy lipca ceny metali nieżelaznych w kilku krajach kapitalistycznych przedstawiały się w tym okresie następująco /w £ za tonę angielską - 2 240 lbs/:

	Miedź elektr.	Ołów miękki	C y n k
W.Brytania	287 x/	137	130
U.S.A.	196	120	120
Kanada	240 3/4	129 1/2	121
Belgia	264 1/2	-	121 7/8
Francja	290 1/4	129 5/8	135 3/4
Niemcy zachodnie	303 7/8	-	124
Włochy	319 1/4-	130-	159 1/2-
	-342 1/2	-151	-174

x/ cena miedzi krajowej

	Cyna	Aluminium	Nikiel
W.Brytania	970	157	454
U.S.A.....	972	152	452
Kanada.....	-	149 1/4	458
Francja	-	186 5/8	803 1/2
Niemcy zachodnie.....	1.029 3/8	200 5/8	-
Szwajcaria.....	-	207 3/8	-
Włochy.....	1.045-1.131	212-255,5	-

A l u m i n i u m. Departament Handlu w USA ogłosił kwotę eksportową aluminium na IV kwartału br. Jest ona dwukrotnie wyższa od kwoty eksportowej na III kwartał wynosząc 6 mln.lbs /ca 3.000 ton/ z czego 120.000 lbs przeznaczono dla inwestorów naftowych za granicą, 731.000 lbs na inne cele i 5.149.000 lbs na cele eksportowe w znaczeniu ogólnym. Prawie równolegle do podniesienia kwoty eksportowej - co jest dowodem poprawy sytuacji zaopatrzeniowej w dziedzinie aluminium na rynku amerykańskim /jakkolwiek w/w kwota jest stosunkowo bardzo mała/ - N.P.A. uchyliła dotychczasowy limit zapasów aluminium w zakładach produkcyjnych. Wynosiły one dotychczas ilość odpowiadającą 45-cio dniowej konsumcji tego metalu.

Główną przyczyną powyższego stanu rzeczy i to nie tylko w samych Stanach Zjednoczonych lecz również w Kanadzie, był strajk w przemyśle hutniczym, który spowodował automatycznie spadek konsumcji aluminium w przemyśle metalowym zwiększając zapasy tak u producentów aluminium jak i u konsumentów.

C y n a. Po niewielkiej zwyżce cen na giełdzie londyńskiej w drugim tygodniu lipca, kiedy w dniu 15.VII. notowano cynę standard na poziomie Ł 972 - 973 cash, następny tydzień tego miesiąca przyniósł osłabienie tendencji i w dniu 22.VII. notowania obniżyły się do Ł 965-966 za tonę.

W pierwszych 5-ciu miesiącach br. konsumcja cyny w Anglii była niższa niż o rok wcześniej i wyniosła 10.035 ton wobec 10.496 ton w tym samym okresie roku poprzedniego. W maju tendencja spadku konsumcji utrzymała się nadal. Obniżyły się również i zapasy u konsumentów wynosząc na koniec maja 1.670 ton w porównaniu z 1.778 ton o miesiąc wcześniej wykazując w ten sposób znaczny spadek popytu na omawiany metal w przemyśle angielskim.

Amerykańskie Bureau of Mines podało do wiadomości w pierwszej dekadzie lipca, że zapasy cyny w USA na koniec kwietnia br. nie licząc zapasów strategicznych wynosiły 46.763 ton wykazując wzrost w ciągu jednego miesiąca o 8.910 ton. Z fragmentarycznych danych w maju należy sądzić, że wzrost zapasów cyny utrzymał się w USA i w następnym miesiącu.

Specjalna komisja opracowująca problem procedury i organizacji upaństwowienia kopalń rudy cyny w Boliwii przedstawić ma rządowi wyniki tych prac do 9-go października br.

C y n k. Druga i trzecia dekada lipca nie przyniosły większych zmian na kapitalistycznym rynku cynku, który w dalszym ciągu

charakteryzował się w tym okresie słabnącymi tendencjami i w wielu ośrodkach handlowych prawie zupełnym zastojem. W Stanach Zjednoczonych przy ograniczonych transakcjach tak krajowych jak i zagranicznych wprowadzone zostało ponownie dekretem rządowym cło importowe w wysokości 0,7 ¢ za lb metalu w blokach i 0,6 ¢ za lb metalu w rudzie i koncentratach.

Niektóre koła handlowe w Stanach Zjednoczonych uważają, że z chwilą zakończenia strajku hutników popyt na cynk znacznie się ożywi ponieważ na ogół zapasy jego u konsumentów nie są duże. W dalszym jednak ciągu czynnikiem ograniczającym popyt na cynk w USA będzie niedobór miedzi.

Pomimo niejednokrotnych sugestii brytyjskiej prasy branżowej odnośnie ograniczeń konsumcyjnych cynku w Anglii, rząd brytyjski ociąga się wyraźnie ze zliberalizowaniem krajowym rynku tego metalu. Przyczyną powyższego jest nie tyle niedostateczna podaż cynku, która przeciwnie - zdradza obecnie przerost w stosunku do aktualnego zapotrzebowania, lecz względy płatnicze. Brytyjskie Ministry of Materials stara się ponoć ograniczyć do minimum import cynku dolarowego i chętnie widzi rosnące zapasy tego metalu spowodowane obniżającą się konsumcją. Zapasy cynku na koniec maja podniosły się w ciągu jednego miesiąca o przeszło 14 000 ton do poziomu: 79 350 ton, z czego w posiadaniu rządu znajdowało się 63 254 ton w porównaniu do 47 795 ton na koniec kwietnia, czyli o 30% więcej - rekordowy wzrost zapasów w ciągu jednego miesiąca. W czerwcu i w pierwszej połowie lipca zapasy cynku dalej wzrosły, lecz w mniejszym nieco stopniu. Nastąpił również w maju i w czerwcu wzrost produkcji cynku rodzimego oraz spadek konsumcji.

Reuter donosił 23 lipca z Londynu, że za cynk GOB pochodzenia kontynentalnego żądano ostatnio na wolnym rynku od Ł 10[illegible] do Ł 115 za tonę fob Antwerpia, a więc przynajmniej o Ł 15 mniej niż wynosi oficjalna cena angielska. Wolnorynkowa cena metalu włoskiego wysokoprocentowego /99,97%/ cif Europa nie przekraczała ponoć Ł 115 za tonę a cynk wtórny ze złomu oferowano po cenie około Ł 100 za tonę fob porty europejskie.

M i e d ź. W drugiej i trzeciej dekadzie lipca kapitalistyczny rynek miedzi charakteryzował się silnym popytem przy wzroście cen.

Zapotrzebowanie importerów amerykańskich na miedź było nadal duże a ceny w końcu tego okresu /24.VII/ doszły do poziomu 36,50 ¢ za lb z dostawą w krótkim terminie fas. Nowy Jork co było najwyższą ceną płaconą przez konsumentów amerykańskich od czasu pierwszej wojny światowej. W okresie tym zapotrzebowanie było tak silne, że nie można było otrzymać metalu z portów chilijskich z wcześniejszym załadunkiem niż na drugą połowę sierpnia. Wielu importerów amerykańskich interesuje się dostawami wrześniowymi, a nawet październikowymi płacąc za te ostatnie około [illegible] ¢ za lb.fas. Nowy Jork. Tak znaczne zainteresowanie metalem importowanym w USA tłumaczone jest przez brytyjską prasę branżową nie tylko chęcią odbudowania wyczerpanych zapasów miedzi przez przemysł amerykański, ale również obawą poważniejszych strajków w krajowych kopalniach miedzi.

W połowie lipca Waszyngtońska Konferencja Surowcowa ogłosiła kontyngenty miedzi na III kwartał b.r. W komunikacie tym IMC ujawniła, że po raz pierwszy w tym roku Stany Zjednoczone zakupią w ramach kontyngentu pewną ilość miedzi z przeznaczeniem na zapasy. Według rozdzielnika na III kwartał, kontyngent miedzi przeznaczony dla Stanów Zjednoczonych ustalono na 368 100 ton metrycznych wobec 355 600 ton w II kwartale b.r. Ogólna ilość zarezerwowana dla pozostałych krajów członkowskich została podniesiona z 723 680 ton na 744 290 ton. Między innymi Francji przydzielono 36 900 ton, dla Belgii i Luksemburga - 19 400 ton i dla Szwajcarii 7 000 ton.

W dniu 23 lipca Reuter donosi z Londynu, że w niektórych transakcjach za elektrolityczną miedź szterlingową płacono w ostatnich tygodniach około Ł 300 - Ł 305 za tonę fob porty europejskie i około Ł 310 za tonę cif Europa Zachodnia, czyli Ł 13 i Ł 18 powyżej oficjalnej ceny brytyjskiej.

Donoszą z Tokio o pertraktacjach importerów japońskich z pewną firmą chilijską na dostawę 8 500 ton miedzi w rudzie i w koncentratach z dostawą w połowie października. Jak dotychczas brak szczegółów odnośnie ceny zakupu.

O ł ó w. Druga połowa lipca nie przyniosła zmian na kapitalistycznym rynku ołowiu. Popyt jest umiarkowany, a ceny utrzymywały się na niezmiennym na ogół poziomie. Z Londynu potwierdza się wiadomość o sprzedaży Stanom Zjednoczonym przez rząd brytyjski większej partii ołowiu kanadyjskiego, przy czym wymieniana jest ilość 35 - 38 tys.ton. W chwili obecnej biorąc pod uwagę stan podaży ołowiu w Anglii, rozmiary zapotrzebowania i przypuszczalne dostawy w ramach zobowiązań wobec odbiorców imperialnych, rząd brytyjski gotów byłby dokonać dodatkowo - jak informuje prasa brytyjska sprzedaży większych ilości ołowiu, w szczególności za dolary.

Duże zainteresowanie wywołała w Anglii wiadomość jakoby amerykańska Defense Materials Procurement Agency zamierzała zakupić na zapasy handlowe około 30 000 ton ołowiu. W związku z powyższym brytyjski periodyk Metal Bulletin zwraca uwagę, że zakup takiej ilości metalu na wolnym rynku - obojętnie jakiego ten ołów byłby pochodzenia - posiadałby korzystny wpływ na wzmocnienie i zrównoważenie rynku, podczas gdy powiększenie zapasów na drodze jednej dużej transakcji między-rządowej np. brytyjsko-amerykańskiej, nie posiadałoby większego znaczenia na sytuację rynkową.

W drugiej połowie lipca ołów miękki pochodzenia kontynentalnego oferowany był wg. komunikatów Reutera po Ł 115 - 120 za tonę, czyli o Ł 17 i Ł 23 poniżej oficjalnego notowania na rynku angielskim,

N i k i e l. Z powodu dotkliwego i trwałego braku niklu w wielu krajach a w szczególności w Szwajcarii, wprowadzono od pewnego czasu ograniczenia zużycia tego metalu. Celem uzgodnienia zarządzeń wydanych w tym kierunku, OEEC uchwaliła, że wszystkie kraje członkowskie zobowiązane są stosować zakazy zużywania niklu i stopów niklowych oraz niklowania według ustalonej centralnie instrukcji. Zakaz obejmuje ograniczenie używania niklu do niklowania i do stopów niklowych w każdej postaci t.j. niklu surowego i złomu niklowego, jak również półproduktów z niklu i stopów niklowych jak: blachy, taśmy, profile, rury i anody.

R t ę ć. Według ostatecznych danych amerykańskiego instytutu górnictwa /United States Bureau of Mines/ zużycie rtęci w Stanach Zjednoczonych w 1951 r. wyniosło 56.848 butli o pojemności 76 lbs każda co oznacza najwyższy poziom w latach po Drugiej Wojnie Swiatowej. W latach 1949 - 1950 konsumcja rtęci wynosiła odpowiednio 39.857 i 49.215 lbs. Wszystko przemawia za tym,że w bież. roku zaznaczy się dalszy wzrost konsumcji.

Mimo rosnącego zapotrzebowania, przywóz rtęci do USA zmniejszył się w roku ubiegłym wynosząc 44.925 butli w porównaniu do 60.564 butli w roku poprzednim i 96.918 butli w 1949 r. W 1951 r. produkcja krajowa rtęci w USA wzrosła poważnie wynosząc 7.295 butli wobec 4.535 butli w r. poprzednim,przy ogólnym obniżeniu się zapasów z 35.619 butli na 30.172 butli. Ceny rtęci w USA wzrosły znacznie na przestrzeni roku ubiegłego do najwyższego dotychczas poziomu. Przeciętna cena roczna tego metalu wynosiła w r.ub. nie mniej niż 210,1 dolarów za butlę wobec $ 81,26 w 1950 r. i $ 79,46 w 1949 r. Pierwsza połowa br. przyniosła jednak spadek cen rtęci w USA, która w ostatnich tygodniach notowana jest na poziomie około $ 190-195 za butlę.

S e l e m. Branżowa prasa brytyjska sygnalizuje, że rosnący systematycznie popyt na selem ze strony amerykańskiego przemysłu zbrojeniowego spowoduje w najbliższej przyszłości krytyczny niedobór tego metalu w Stanach Zjednoczonych, a poważny na innych rynkach kapitalistycznych. Prócz popytu na cele zbrojeniowe wzrasta systematycznie zapotrzebowanie na selem w przemyśle radiowym i telewizyjnym. Według opinii niektórych kół handlowych w USA niedobór selenu w skali międzynarodowej należy uznać za jeden z najostrzejszych w dziedzinie metali i do najbardziej długo-falowych.

/Wg. The Metal Bulletin, meldunków [illegible], Secofi, The Financial Times a i Neue Zürcher Zeitung/

Dobra inwestycyjne

Produkcja samochodów w Wielkiej Brytanii

Według statystyki brytyjskiego Ministerstwa Zaopatrzenia produkcja samochodów osobowych w Anglii w pierwszych pięciu miesiącach b.r. wykazywała spadek tak w porównaniu z analogicznym okresem w 1951 r. jak i z okresem od sierpnia do grudnia ub.r. a mianowicie o 12 738 sztuk, czyli o 6,5% oraz o 5 884 sztuk i 3,25%.

W zależności jednak od litrażu spadek produkcji był różny. I tak na przykład produkcja samochodów o litrażu do 1 600 c.c. wyniosła w pierwszych pięciu miesiącach b.r. 127 144 sztuk z czego 97 371 sztuk na eksport /ca 76,4%/, podczas gdy o rok wcześniej wynosiła ona 137 658 sztuk z czego 114 122 sztuk na eksport /ca 83,0%/. Znacznie stosunkowo silniej obniżyła się produkcja wozów średnio-litrażowych od 1 600 do 2 200 c.c. a mianowicie odpowiednio z 29 163 sztuk na 25 539 sztuk, czyli o 12,5% a spadek produkcji tych wozów z przeznaczeniem na eksport był jeszcze silniejszy i wyniósł 25,5%.

W mniejszym stopniu obniżyła się tak produkcja ogólna jak i na eksport samochodów osobowych o litrażu przekraczającym 2 200 c.c. Powyższe dane potwierdziły by informacje zamieszczone w poprzednim numerze Rynków Towarowych, że możliwości zbytu dla brytyjskich samochodów średnio-litrażowych zmniejszyły się stosunkowo najsilniej, głównie na skutek konkurencji wozów mało-litrażowych, których właściwości techniczne ulepszane z roku na rok /np. szybkość i ilość miejsca/ zwiększają ich atrakcyjność.

W pierwszych pięciu miesiącach b.r. produkcja wszystkich samochodów osobowych na eksport wyniosła 134 425 sztuk, czyli 73% ogólnej produkcji w porównaniu do 154 637 sztuk w tym samym okresie r.ub. co stanowiło 77,5% ogólnej produkcji. Spadek produkcji na eksport wyniósł zatym około 13% a więc dwukrotnie silniej niż spadek produkcji ogólnej.

W dziedzinie produkcji samochodów ciężarowych sytuacja kształtowała się podobnie z wyjątkiem jednak produkcji ciężarówek 6-cio tonowych i większych, oraz wozów użyteczności publicznej. W pierwszych 5-ciu miesiącach b.r. Anglia wyprodukowała łącznie 102 464 sztuk samochodów ciężarowych i użyteczności publicznej z czego 59 787 sztuk na eksport. O rok wcześniej odpowiednio liczby wynosiły: 110 531 sztuk i 70 723. W przeciwieństwie do powyższego produkcja ciężarówek 6-cio tonowych wzrosła z 4 239 sztuk na 5 597 sztuk, a produkcja na eksport: odpowiednio z 1 570 sztuk na 2 773 sztuk.

/Monhly Digest Of Statistics No.78/

Wysoki poziom produkcji i eksportu samochodów we Francji

Wedle statystyki francuskiego ministerstwa Przemysłu i Handlu produkcja samochodów osobowych we Francji wykazała wzrost w kwietniu i w maju ponad poziom przeciętnej miesięcznej z I kwartału osiągając ilość o 1/5 większą niż przeciętna miesięczna w roku ubiegłym. W maju Francja wyprodukowała 31 372 sztuk samochodów osobowych wobec 30 909 sztuk średniej miesięcznej I kwartału b.r. i 26 160 sztuk miesięcznie w 1951 roku /w 1938 r. 15 200 sztuk miesięcznie/.

Produkcja mniejszych ciężarówek do 2 ton nośności wyniosła 3 417 sztuk miesięcznie w I kwartale b.r. wobec 3 166 sztuk średniej miesięcznej roku ubiegłego, poczem zmniejszyła się w kwietniu do 3 229 sztuk i w maju w dalszym ciągu do 2 957 sztuk.

Dla ciężarówek ponad 2 tony sytuacja przedstawiała się podobnie. Średnia miesięczna I kwartału wyniosła 8 387 sztuk wobec 7 735 sztuk o rok wcześniej. W maju nastąpił na skutek strajków spadek produkcji do 7 041 sztuk.

W pierwszych 5-ciu miesiącach b.r. Francja eksportowała ogółem 36 024 samochodów osobowych w porównaniu z 93 170 sztuk za cały rok 1951. W kwietniu i w maju eksport samochodów osobowych wynosił odpowiednio: 8 277 sztuk i 8 037 sztuk.

/według Bul.Mensuel de Statist.Industr./

Wzrost cen artykułów konsumowanych przez przemysły inwestycyjne w Anglii

W celu periodycznego rejestrowania dynamiki kosztów materiałowych w zasadniczych przemysłach inwestycyjnych, Board of Trade opracowuje miesięczny, specjalnie ważony wskaźnik cen hurtowych płaconych za surowce i fabrykaty przez trzy zasadnicze przemysły inwestycyjne, a mianowicie: przez przemysł budowy maszyn i środków transportowych, przez przemysł elektrotechniczny /łącznie z budową maszyn elektrycznych/ oraz przez przemysł budowlany /budownictwo mieszkaniowe i przemysłowe/. Wyżej wymieniony wskaźnik ilustruje zatem bezpośrednio zmiany kosztów materiałowych tych przemysłów, oraz pośrednio tendencje cen gotowych dóbr inwestycyjnych w Anglii.

W okresie ataku amerykańskiego na Koreę ceny hurtowe materiałów konsumowanych przez przemysł budowlany były o 4% wyższe niż w czerwcu 1949 r., który został przyjęty przez Board of Trade za okres podstawowy; przez przemysł budowy maszyn i środków transportowych o 11%, a elektrotechniczny o 20%. W drugiej połowie 1950 r. wzrost cen przybiera wyraźnie na sile i już w grudniu tego roku przemysł budowlany płacił za surowce i fabrykaty przeciętnie o 6-7% więcej niż w czerwcu 1950 r.; przemysł maszynowy o 12,5% a elektrotechniczny o 18%.

Następne 6 miesięcy przynosi silniejszy wzrost cen materiałów konsumowanych przez przemysł budowlany, które podrożały w stosunku do czerwca 1950 r. o 21% i nieco słabszy w odniesieniu do materiałów zużywanych w przemyśle budowy maszyn i sprzętu transportowego, których ceny były w czerwcu 1951 r. o 17,5% wyższe w porównaniu z poziomem z czerwca 1950 r. Przemysł elektrotechniczny płacił w tym miesiącu ceny o 26% wyższe niż o rok wcześniej.

W drugim półroczu r.ub. omawiane ceny wzrastają nadal, lecz już wyraźnie w słabszym tempie. Wzrost ich w przemyśle budowlanym wyniósł w tym okresie 4,5% uzyskując w grudniu poziom o 26,5% wyższy niż w czerwcu 1950 r. W przemyśle maszynowym odpowiednie cyfry wynosiły w tym okresie: 8,5% i 28%, a w przemyśle elektrotechnicznym: 5% i 30%.

Pierwsze 5 miesięcy b.r. przyniosło już jedynie nieznaczny wzrost cen surowców i fabrykatów konsumowanych przez przemysły inwestycyjne w Anglii. Wzrost ten najsilniej zaznaczył się w marcu. Maj był natomiast pierwszym miesiącem od czerwca 1950r. wykazującym spadek cen omawianych artykułów.

Ogólnie biorąc w maju b.r. poziom cen materiałów konsumowanych przez przemysł budowlany w Anglii był o 28,5% wyższy niż w czerwcu 1950r.; przez przemysł budowy maszyn i środków transportowych o 36% wyższy, a przez przemysł elektrotechniczny o 37,2% wyższy.

/Board of Trade Journal 14.VI.1952/

Eksport traktorów rolniczych z Niemiec zachodnich

W pierwszym kwartale b.r. Niemcy zachodnie eksportowały 6 076 traktorów za sumę 54 900 tys.DM. Głównymi odbiorcami były w tym okresie następujące kraje:

	styczeń - marzec 1952 sztuk	1000 DM
Ogółem:	6 076	54 900
w tym:		
Turcja	1 243	14 083
Włochy	681	4 224
Belgia	599	4 247
Hiszpania	390	3 570
Francja	342	2 153
Szwajcaria	282	2 972
Szwecja	277	2 225
Finlandia	271	2 427
Dania	218	1 275
Holandia	215	1 229

/według BIWI z 12 lipca /

Zamówienia pakistańskie na tabor kolejowy

Pakistan zamówił w Japonii 26 parowozów oraz 45 wagonów osobowych na sumę 5,47 mln.rupii. Są one przeznaczone dla sieci kolejowej Wschodniego Pakistanu, gdzie szerokość torów wynosi

1 m. W tym samym mniej więcej czasie udzielono Francji zamówień na 113 lekkich wagonów osobowych na sumę 16,95 mln rupii. W obu wypadkach dostawy nastąpić mają w roku przyszłym. Dla Pakistanu Zachodniego zamówiono we Francji 102 wagony, a oprócz tego rozpisano publiczny przetarg na dostawę 123 wagonów szerokotorowych oraz 86 wagonów wąskotorowych.

/wg. Neue Zürcher Zeitung, 8.7.52/

Zamówieni na wagony w przemyśle belgijskim

Jedna z fabryk belgijskich /Atelieu de Familieureux/ otrzymała duże zamówienie na wagony m.in. 500 sztuk dla onga Belgijskiego, 300 sztuk dla Szwecji i 70 dla Rodezji. Cena wagonów przeznaczonych do Konga wynosi 310.000 fr.belg. za sztukę.

/Agence Economique & Financiere 14.7./